

II. logoszÓFIA - KOZMOSZÓFIA

Jegyzetek és előadások jegyzetei

20. Előszó

A világteremtésnek, mint a logosz, a világba áramlott isteni szellem háromszoros manifesztációjának kifejtésével, ahogyan ezt az I. rész utolsó előadásában és a következő szövegekben megadta, Rudolf Steiner az akkori hallgatók számára hozzákapcsolódott a két nem sokkal azelőtt megjelent írásához: „A misztika az új szellemi élet kezdetén és kapcsolata a modern világnézettel” (1901-ben jelent meg, mint a 1900-1901 telén tartott előadás-ciklus gyűjteménye) és „A kereszténység mint misztikus tény” (mely 1902-ben jelent meg, az 1901-1902 telén tartott előadás-ciklus gyűjteményeként).

A „Misztikában” a középkor nagy misztikusai példáján jellemezte, hogy csak a misztikus tapasztalat, vagyis a belső igazi önismeret segítségével és abból kiindulva lehet a világ és az Isten valódi megismeréséhez is eljutni. A „Kereszténység mint misztikus tény” c. írásában kifejti, hogyan kerestek ehhez utat az ősi misztériumokban: annak, akit be akartak a misztériumba avatni, hogy eljusson az istenihez, a saját lelki sorsaként kellett átélnie a teremtés-létesülés kozmikus drámáját, a logosz, a világ-lélek létét, amely a világtestben kereszt formában terjedt ki, hogy a világba kiáradt logosz dicsőíteni tudja a lélekben a feltámadását, hogy szellemi módon tudjon megszületni. Ez történelmi ténnyé vált, amikor az időszámításunk kezdetén a logosz megszületett az ember-Jézus testében. A kozmikus világfolyamatot kellett neki testi létben megismételnie, keresztre feszítettnek lennie és feltámadnia. Történelmi tényként kellett ezt átélnie az embernek, aki Logosszá vált, hogy a halál legyőzésének ne csak egyes kiválasztottak számára legyen jelentősége, hanem az egész emberiség számára is. „A kereszténység, mint misztikus tény az emberiség fejlődésének egy fejlődési foka; és a misztériumhelyek eseményei ennek a misztikus ténynek voltak az előkészületei.” („Kereszténység és pogány bölcsesség” c. fejezet).

Tehát ezzel a két írással, a misztikus megismerésmódból és az ősi misztériumok logoszófiájából kiindulva, létrejöttek a szellemtudományos kozmológiai irányultságú krisztológia előfeltételei, s így került bemutatásra 1903-tól kezdve.

Az akkori hallgatókban nagy érdeklődés jelentkezett az ősi misztériumok logoszának tanulmányozása iránt, és mivel annak már Rudolf Steiner előtt is nagy jelentősége volt a teozófiai közösség irodalmában, hamarosan úgy érezte, óvakodnia kell attól, hogy túl absztrakt módon beszéljen a logoszról. A három logoszról szóló, 1904. február 2-i, a berlini zweigben tartott előadásról megmaradt, a nyomtatáshoz sajnálatos módon teljesen alkalmatlan feljegyzésekben található ez a megjegyzés: „Nagy a kísértés, hogy általános fogalmakban beszéljenek az első, második és harmadik logoszról. Különösen a kezdők beszélnek nagyon szívesen rögtön a logoszról, és értelmezésekkel akarják az egész világnak elmagyarázni, milyen feladata van az első, második és harmadik logosznak. De ez nem az, mint amit mi akarunk.” Inkább az foglalkoztatta, hogy világossá tegye, milyen feladataik vannak az egyes lényeknek a világfejlődésen belül. – Elég gyakran hangsúlyozta, hogy a szellemtudományos kutatás éppen nem spekulációkon alapszik, hanem valódi szellemi tapasztalaton. Következésképpen hangzik el (Berlin, 1906.

december 18., GA266/1): „Valójában senki sem tud magának elképzelést alkotni a három logosz lényéről, akiben még nem ébredt fel a magasabb tudat. De a helyes képek előhívása által mégis elő lehet készíteni a lelket a jövőbeni helyesen látásra.”. A „helyes képek” alatt a logoszok fejlődési fokairól a világba kiáradt képeket értjük, ahogyan azok 1903-tól kezdődően egyre konkrétan lettek ábrázolva, és „A szellemtudomány körvonalai” c. műben lettek a nyilvánosság elé tárva (1910).

H.W.

.Vö. H. P. Blavatsky „A leplezetlen Ízisz” és „A titkos tanítás” című művei; G. R. S. Mead és Annie Besant írásai, különösen „Az ősi bölcsesség”.

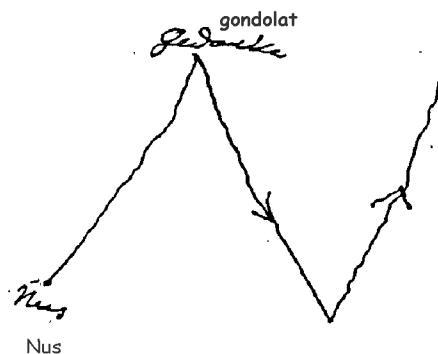
21. Isten első, második és harmadik Fiúsága (Sohnschaft)²⁰⁹

Kézírásos jegyzetek,

dátum nélkül, kb. 1903-1904

I. Isten első Fiúsága, az Őslétező (Urwesenheit) első visszaverődése (Widerstrahlung), amely gondolatban, névben és vágyakozásban nem nyilvánít ki (verkündet) semmi mást, mint magát az Istenséget, azaz nem más, mint a Mind-Egy (All-Einen) egyedüli hírnöke. Itt még nincs szó differenciálásról és individualizációról. Amit ennek az önmagában fénylő végtelenségnek bármely pontjában észlelhetünk, az csupán az Egyisten (Eine Gottheit). Világtudat: a Mindenség tudata birtokában van ennek a Minden-tudásnak (All zum Wissen).

II. Isten második Fiúsága, az Őslétező második visszaverődése, amely létakarattal hat át mindent, és az egyes lényekből sugározta ki az Ősszellemet. Ez a létakarát egységes. Ez az Ősszellem, amely nem csupán van, hanem akarja önmagát. Amikor például gondolatként akarja magát, akkor egyetlen gondolatként akarja. Ugyan a gondolat kinyilvánítja magát, de ezt gondolatként, Isten tagjaként nyilvánítja ki. [Ez olyan, mintha a kéz azt mondaná magáról: én vagyok a kéz, de ugyanakkor én csupán a szervezet tagja vagyok]. A Mind-Egy (Das All-Eine) sokrétű módon nyilvánítja ki magát. A lények sokrétűsége a Mindenségnek (das All) egy isteni egységként van tudatában.

* Szögletes zárójelek [] a kézírás alapján

III. Isten harmadik Fiúsága, az Őslétező harmadik visszaverődése, mely mindent egyedi akarattal (Einzelwillen) hat át, és ebben az elkülönültségben (Vereinzelung) hordozza elrejtve (verborgen hält) az Ősszellemet. A létakarát sokrétű. Ez az Ősszellem nem csak van, és nem csupán önmagát akarja, hanem minden lényt akar. Észlelhetővé válik tehát az elkülönült lényben az ősszellem akarata, ami azt jelenti, hogy az elkülönült lény az akaratot saját akarataként észleli.

A teremtmény nyögése. (Das Stöhnen der Kreatur.)

Az evolúció, mint megváltás az egységes, az akarát sokrétűsége fölött lebegő szellem által. A szellem, aki a harmadik fiú. A sokrétű lények tudata a sokrétűség.

I. Az ereszkedő vonalban először Jiva, Mahat és Fohat* található. A Mindenség Tudata önmagát mind a három elven (elemen) keresztül nyilvánítja ki.

Alapvetés [A Mindenség az a Mindenség] [All is All].

A kinyilvánítás [Verkündigung] révén keletkezik a sokrétűség.

²⁰⁹ Ez a felfogás már a Kr. u. 2. század eleji bazilida gnózisban is megtalálható. Lásd G. R. S. Mead "Fragmente eines verschollenen Glaubens", német fordítás A. von Ulrich, Berlin 1902 (214f. o.), továbbá Rudolf Steiner „A kereszténység mint misztikus tény” című írásában, 1. kiadás 1902.

II. A további ereszkedés folyamán a sokszínűség sokféleképpen hirdeti az isteni egységet.

[Én vagyok Minden]

III. A további leereszkedés folyamán minden sokszínűség önmagát hirdeti.

[Én vagyok az Én]

A további leereszkedés folyamán a kihirdetés objektív *létté* válik

[A természet az Én]

Az érzés-észlelés és az értelmi képzetek: Én vagyok. Itt találkozunk tapasztalatban a saját emberünkkel.

Lélek (Psziché) Manasz Prána

A felemelkedő lelki fejlődés során az eredetileg pontszerű Én sokrétűvé válik.

[Az intuíciók az Én]

Szóbeli közlés

Sa-Vitarka

Hang nélküli intuíció Nir-Vitarka*

A III-on keresztül megyünk

Ahogy folytatjuk a felemelkedést, bezárjuk individuális tudatunkat; ez ez individuális tudat (mint szubjektum) ennek köszönhetően lehetővé teszi, hogy ne egy külön tudat uralkodjon, hanem a saját passzivitása révén – az egyetemes tudat. Az intuíciókat közvetlenül olyannak fogadja be, mint amilyenek. Most a felemelkedő fejlődés során ezek fokozatosan megmutatják a saját életüket, már nem gondolatokként, hanem lényekként.

A II-n keresztül megyünk

A további felemelkedés során léted egysége az intuíciók sokszínűségében tárol fel.

Közeledünk az I-hez.

22. Az istenség Világ-lélekként és Világ-életként nyilatkozik meg

A 5. és azt követő oldalakhoz:

Rudolf Steiner Jan Peelen számára írt feljegyzésének szövege, 1905. április 27. Az eredeti elveszett. A kézirat von Peelen által rendelkezésre bocsátott kópia kicsinyített másolata. Az átírat utána jön.

A(z) 7. oldalnak a(z) 6. oldal mellett kell lennie jobb oldalon, a(z) 9. oldalnak a(z) 8. mellett.

*****Vitarka - ítélni, vitatkozni. Sa - Vitarka, Nir- Vitarka: azonosulás a fizikaival.

1.

Die Epithese offenbart sich als:

All-Seele und All-Leben.

1. Die All-Seele durchdringt das All-Leben von oben herab und gibt der universellen Materie den Ursprung.

Nun durchdringt wieder die All-Seele diese universelle Materie, wodurch ein dichter Grad von Materie entsteht.

Das geht hinunter bis zur dichtesten, dem Menschen bekannten, physische Materie

2. Der polarische Vorgang dazu ist, dass das All-Leben die All-Seele durchdringt; dadurch entsteht die Form, die in dieser ursprünglichen Form die materielle Sphäre bildet.

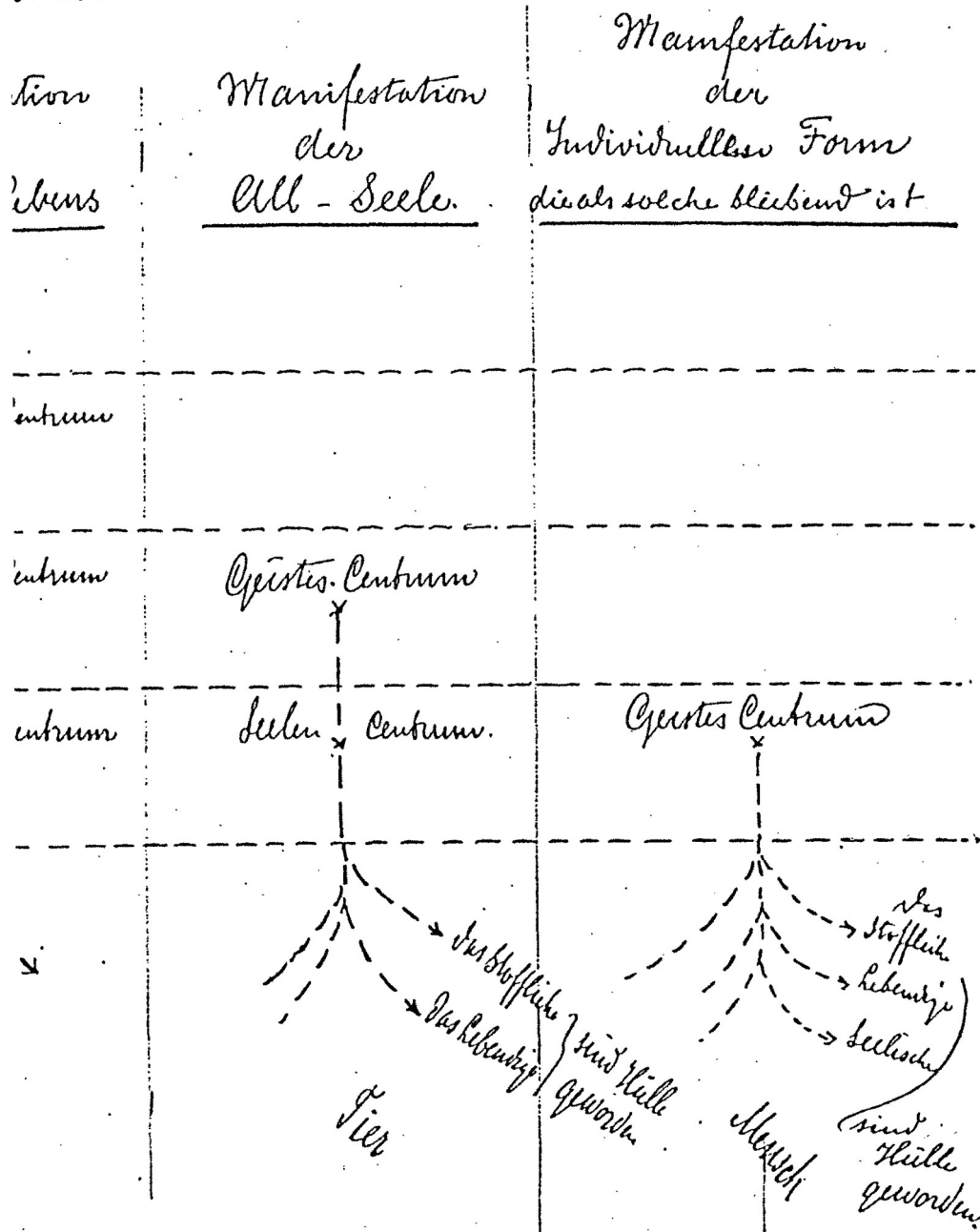
Diese Art. All-Form kann so auch All-Geist genannt werden. Steigt er hinunter in die universelle Materie und befruchtet sie: dann entstehen die in eine Stufe niedrigeren Formen und so hinunter bis zur Formung der physischen Materie. Das sind die vergänglichen Formen.

3. Ist diese Formung durch die 3 Elementarreiche fortgeschritten bis zum Mineral-reich, dann steigt bis zu diesem herab das All-Leben, jetzt direct, ohne wie in (1) erst durch die Materie durchzugehen. Dadurch entstehen die lebenden Formen des Pflanzenreichs.

4. Ist dieses Leben in der Form bis zu einer bestimmten Seele und macht aus den belebten Formen, be- Alle diese Formen sind noch vergänglich, sie werden
5. Die All-Form, als All-Geist die belebten Formen unvergänglich. Dies ist im Menschenreich der

	Manifestation der <u>All-Form.</u>	Manife st ation der <u>All-</u>
Manasische. Ätherisch.	Äther-Centrum. x	
Manasische. Feinstofflich	Feinstoff-Centrum x	Äther- x
Ästral.	Lebens-Centrum x	Feinstoff- x
Physisch	Stoff-Centrum. x	Lebens- x
	Mineral.	Stoffliche in Feinstoff geworden Pflanze

Stufe gestiegen; dann ergießt sich hinein die all-
erlete Formen. Dadurch entsteht das Tierreich.
 unvergänglich wenn:
 durchdringt. Dadurch werden die Formen selbst
 Fall.

Wenn sich die All-Form manifestiert, so vergeht
 Wenn sich das All-Leben manifestiert, so vergeht
 Wenn sich die All-Seele manifestiert, so vergeht
 Wenn sich der All-Geist manifestiert, so vergeht
 die

Man kann also sagen:

Der Mensch hat seinen Geist zunächst

Das Tier " " "

Die Pflanze " " "

Das Mineral " " "

Rückt der Geist noch weiter auf den Buddhi-Plan

Rückt der Geist auf den Nirwana-Plan; Dann

^{mit}
Rückt der Geist auf den Paranirwana-Plan:

Endlich die Grundlage für alles ist der Uniras

die Einzelform ganz: ----- Mineral
 die Einzelform mit der Gattung: ---- Pflanze
 die Einzelform mit den
 Vererbungsmerkmalen: Tier
 Einzelform zuletzt nicht mehr : Mensch

auf dem physischen Plan

astral: Plan

" " tripisch-manasiochen Plan

„ „ arupisch-manasischen Plan

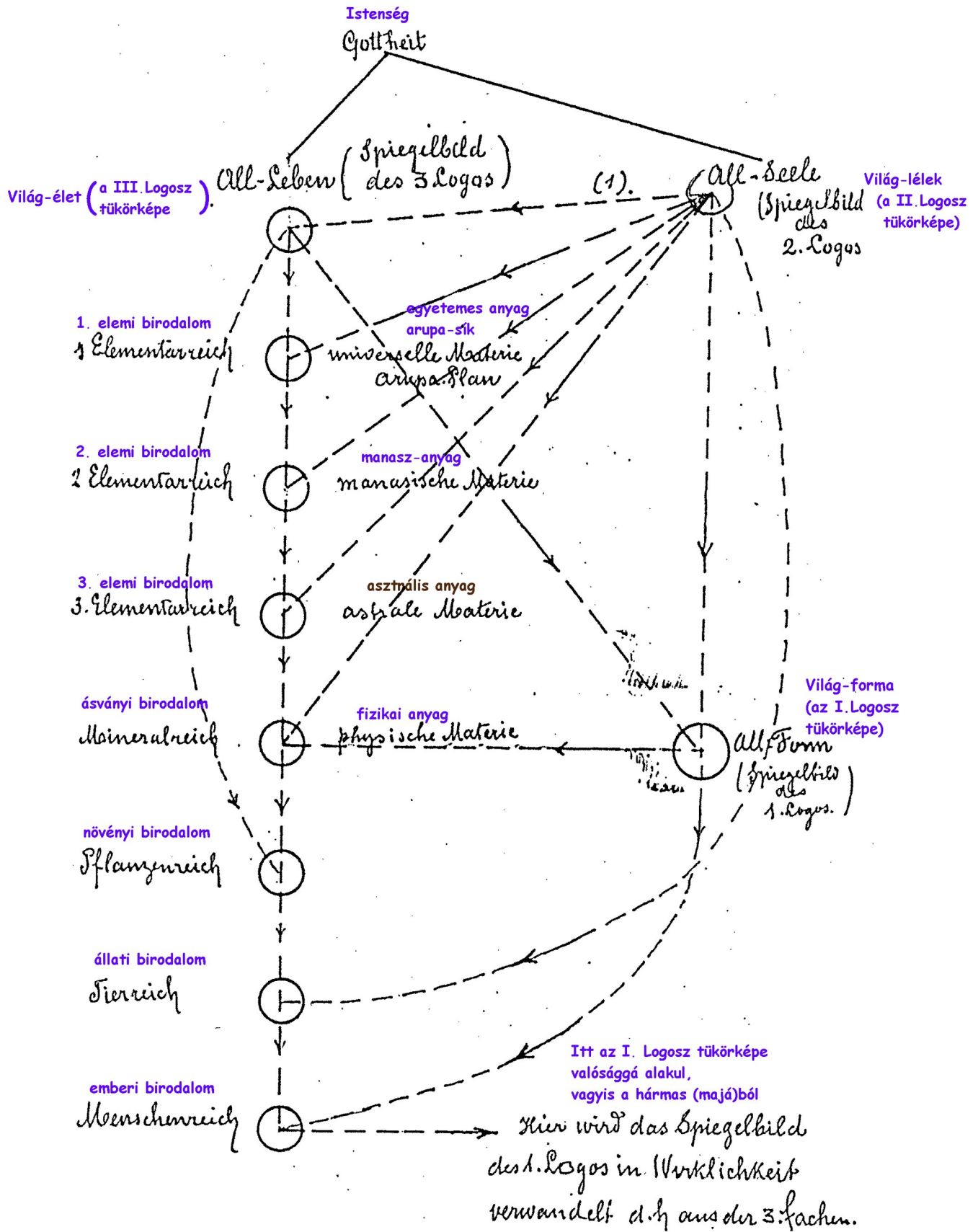
: dann hat man es mit dem 3. Elementar-reich
zu tun.

hat man es mit dem 2 Elementarreich zu tun.

Dann hat man es mit dem 1. Elementarreich zu
tun

ende Geist auf dem: Mahaparanirwana Plan.

auf folgende Seite - graphische Skizze.

Maya (Leben, Seele, Form) wird der göttliche Mensch geboren, zunächst auf dem phys. Plan, dann beseelt er sich von innen aus auf dem astral Plan d.h. er macht auch den 2. Logos zur Wirklichkeit und zuletzt auf dem manasischen Plan erwacht die Seele zum Leben, indem auch das Spiegelbild des 3. Logos. noch in die Wirklichkeit verwandelt wird

Mensch. - Verwandler der Maya des 1. Logos.

Chela - " " " des. 2. Logos.

Meister - " " " des. 3. Logos.

Das nächste ist dann der Übergang zu einer planetarischen Gottheit der nächsten Ordnung, die sich wieder in 3. Illusionen (Mayas) - Leben, Seele, Form involviert, um alle drei dann zu evolvieren.

Schriftlich gegeben von

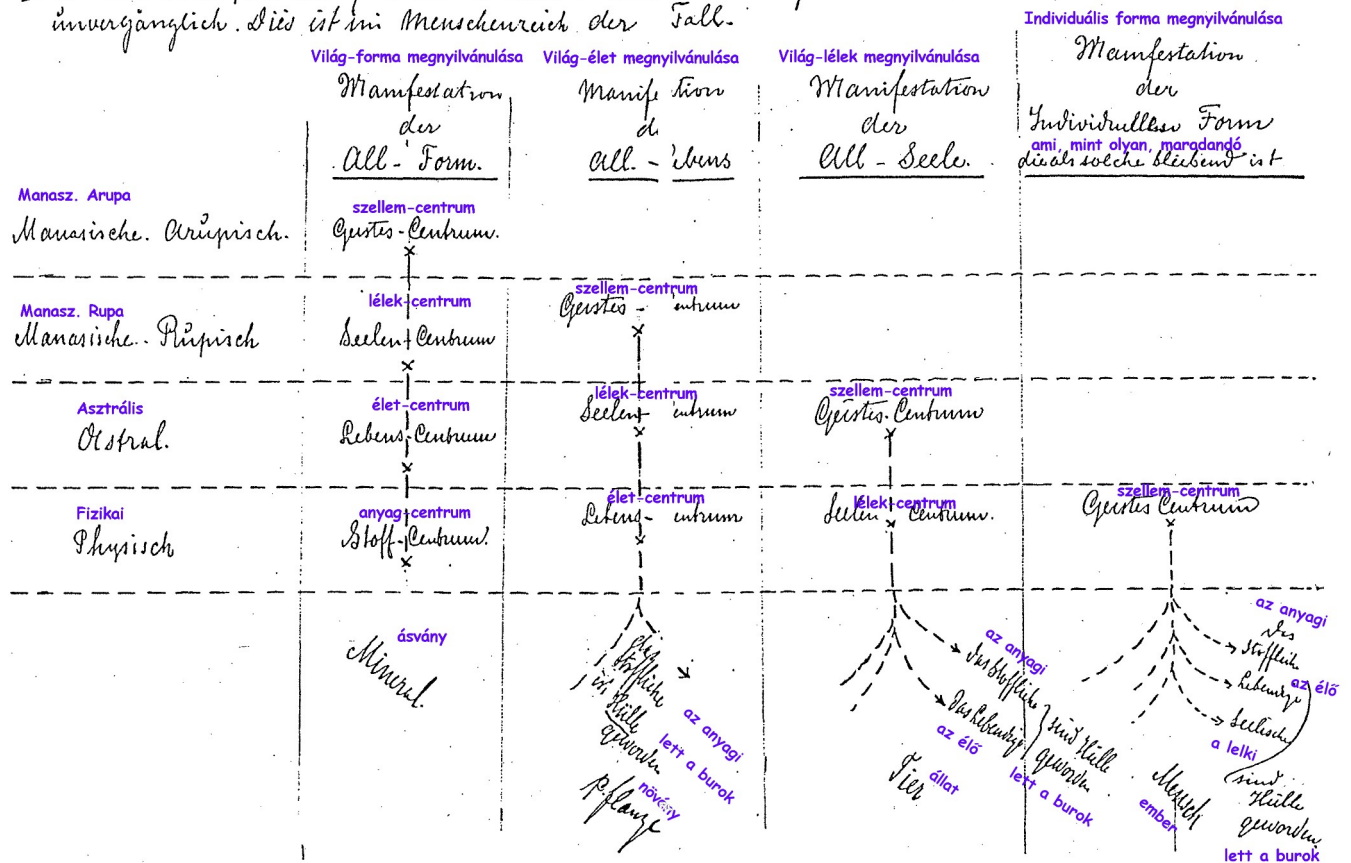
H. Rud. Steiner

Köln 24/4. 05.

nb. Die All-form (All-Geist) wird in Armin Peters. Werk „Kralche Weisheit“ (holl. Übersetzung Seite 241.) „Die Wunde der Form (Atman-Buddhi)“ genannt.
S. auch Weiten: Alles Weiten in Kapitel VII.

[22/8.][A következő két kép: 22/2-3 és 22/4-5 a GA89-ben így nem szerepel, csak összetettem a kéziratban összetartozó lapokat: 6-7 ill. 8-9-et a HU ford.megj.]

4. Ist dieses Leben in der Form bis zu einer bestimmten Stufe gestiegen; dann ergießt sich hinein die All-Seele und macht aus den belebten Formen, belebte Formen. Dadurch entsteht das Tierreich. Alle diese Formen sind noch vergänglich, sie werden unvergänglich wenn:
5. Die All-Form, als All-Geist die belebten Formen durchdringt. Dadurch werden die Formen selbst unvergänglich. Dies ist im Menschenreich der Fall.

Wenn sich die All.-Form manifestiert, so vergeht
 Wenn sich das All.-Leben manifestiert, so vergeht
 Wenn sich die All.-Seele manifestiert, so vergeht
 Wenn sich der All.-Geist manifestiert, so vergeht
 die

die Einzelform ganz: ----- Mineral
 die Einzelform mit der Gattung: ----- Pflanze
 die Einzelform mit den
 Vererbungsmerkmalen: Tier
 Einzelform zuletzt nicht mehr : Mensch

Man kann also sagen:

Der Mensch hat seinen Geist zunächst auf dem physischen Plan

Das Tier " " " " astral. Plan

Die Pflanze " " " " rûpisch-manasischen Plan

Das Mineral " " " " arupisch-manasischen Plan

Rückt der Geist noch weiter auf den Bodhi-Plan : dann hat man es mit dem 3. Elementar-reich zu tun.

Rückt der Geist auf den Nirwana-Plan; dann hat man es mit dem 2. Elementarreich zu tun.

mit
 Rückt der Geist auf den Paranirwana Plan: dann hat man es mit dem 1. Elementarreich zu tun

Endlich die Grundlage für alles ist der umfassende Geist auf dem: Mahaparanirwana Plan

auf folgende Seite - graphische Skizze.

Az istenség így nyilatkoztatja ki magát:

Világ-lélek és Világ-élet (All-Seele und All-Leben).

1. A Világ-lélek a Világ-életet felülről lefelé áthatja és kezdetet ad az egyetemes anyagnak. Majd a Világ-lélek ismét áthatja ezt az egyetemes anyagot, aminek köszönhetően az anyagnak egy sűrűbb szintje jön létre. Ez egészen a legsűrűbb, az ember számára ismert fizikai anyagig megy le.

2. Ezzel a folyamattal poláris, hogy a Világ-élet áthatja a Világ-lelket, aminek köszönhetően egy olyan forma jön létre, amely ebben a kezdeti formában egy manasz-szférát hoz létre. A Világ-formának ezt a fajtáját Világ-szellemnek is lehet nevezni. Leereszkedik az egyetemes anyagba és megtermékenyíti azt, akkor egy fokkal alacsonyabb formák keletkeznek, és így tovább lefelé, egészen a fizikai anyag képződéséig. Ezek lényegében múltékony formák.

3. Amikor ez a képződmény eljut a három elemi birodalmon át az ásványi birodalomig, akkor egészen eddig az ásványi birodalomig ereszkedik a Világ-élet, most már közvetlenül, anélkül hogy áthaladna az anyagon, mint az 1. pontban. Ennek köszönhetően keletkeznek a növényi birodalmak élő formái.

6/7. oldal [ill. egyben a 12. oldalon]

4. Amikor az élet a formában egy meghatározott fokra emelkedett, akkor beleárad a Világ-lélek, és az élő formából egy átlelkesített formát hoz létre. Ennek köszönhetően jön létre az állati birodalom. Ezek a formák múltékonyak, akkor válnak maradandóvá, amikor

5. a Világ-forma Világ-szellemként az átlelkesített formát áthatja. Ez teszi magukat a formákat válnak maradandóvá. Ez a helyzet az emberi birodalomban.

A Peelen kézírásával készült séma

8/9. oldal [ill. egyben a 13. oldalon]

Amikor megnyilvánul a Világ-forma, akkor teljesen eltűnik az egyedi forma:

ásvány

Amikor megnyilvánul a Világ-élet, akkor eltűnik az egyedi forma a fajjal együtt:

növény

Amikor megnyilvánul a Világ-lélek, akkor eltűnik az egyedi forma az örökletes tulajdonságokkal együtt:

állat

Amikor megnyilvánul a Világ-szellem, akkor végül már nem tűnik el az egyedi forma:

ember

Így mondhatjuk:

Az ember szelleme először fizikai síkon van.

Az állat szelleme először asztrális síkon van.

A növény szelleme először rupa-manasz-síkon van.

Az ásvány szelleme először arupa-manasz-síkon van.

A szellem még tovább halad a budhi-síkra: akkor a harmadik elemi birodalommal van dolgunk.

A szellem tovább halad a nirvana-síkra: akkor a második elemi birodalommal van dolgunk.

A szellem tovább halad a paranirvana-síkra: akkor az első elemi birodalommal van dolgunk.

Végül mindennek az alapja a mindent átfogó szellem a mahaparanirvana-síkon.

Peelen kéziratából séma a 10/11. oldalon

Itt az I. logosz tükörképe valósággá alakul, vagyis a hármassájakból (élet, lélek, forma) megszületik az isteni ember, először fizikai síkon, aztán belülről átlelkedik asztrális síkon, vagyis a II. logoszt is valósággá alakítja, és végül manasz-síkon életre kel a lélek, ugyanakkor a III. logosz tükörképe is valósággá válik.

Ember az I. logosz majájának az átalakítója

Chela a II. logosz majájának átalakítója

Mester a III. logosz majájának átalakítója

A következő lépés a következő rendű planetáris istenséghez való átmenet, amely ismét három illúzióba (majába) burkolja magát: életbe, lélekbe, formába, hogy aztán mindhármát kifejlessze.

23. A három logosz jele és fejlődése az emberiségben Jegyzet Edouard Schure számára, 1906. május

A világ felépítése hármasságot jelenít meg. Az emberi evolúciós rendszerben az emberré válás első csírájától ennek a csíranak a teljes kifejlődéséig meg kell különböztetni:

három tudatállapotot mint az első hármasságot.

Az első ebből a három tudatállapotból többé-kevésbé tompa (alváshoz hasonló) tudatállapot, mivel az „én” még nem született meg. Az ember ezen a fokon még a felsőbb „én” tagja; tisztánlátó, de tisztánlátásának tartalmát nem tekintheti sajátjának.

A második tudatállapot az „én” születésének köszönhető. Ez a magasabb tudatállapot annak következtében érhető el, hogy a tisztánlátás elveszik. Elkezdődik a külvilág szemlélése.

A harmadik tudatállapot elérése annak köszönhető, hogy ismét megjelenik a tisztánlátás az „énben”, úgyhogy az ember öntudatos tisztánlátóvá válik.

Az okkult írásban az első tudatállapotot $\odot$ jelöli, vagyis a tudat az abszolútumból = • sugárzik, kiárasztva a világot $\circ$ (kör)

Most e három tudatállapot közül mindegyikben ismét három alfokot kell megkülönböztetni; úgymint:

Első tudatfok	{ 1. I. alfok 2. II. alfok 3. III. alfok
Második tudatfok	{ 1. IV. alfok 2. V. alfok 3. VI. alfok
Harmadik tudatfok	{ 1. VII. alfok 2. VIII. alfok 3. IX. alfok

Az első tudatfok teljesen szubjektív, vagyis az ember semmit sem érzékel kívülről, csak azt, amit az Istenség ültet belé. Ez a tudatfok az első korszak fenti három alsó fokán keresztül működik, jele:

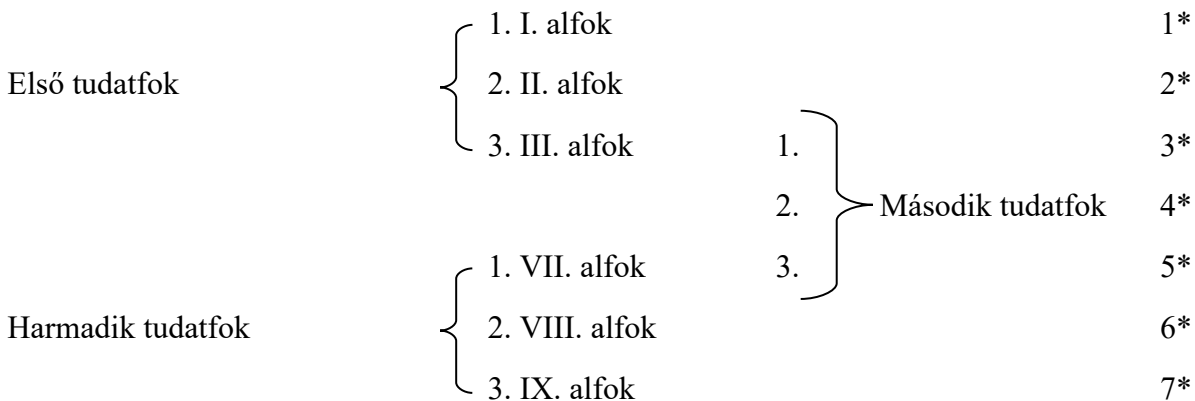
A harmadik tudatfok teljesen objektív, vagyis az ember az egész világot isteniként érzékeli:

Ezért a középső fok jele:

Most azonban az első tudatfok folyamatosan átmegy a másodikba; ugyanígy a második a harmadikba; ennek következményeként a megfelelő III. és IV. és VI. és VII. alfokok is egymásba nyúlnak, úgyhogy a következő kép alakul ki:

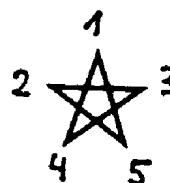
Így keletkezik a 9-es számból a 7-es szám

Most ezen a 7 tudatfokon megyünk át:

- 1* a Szaturnuszon
- 2* a Napon
- 3* a Holdon
- 4* a Földön
- 5* a Jupiteren
- 6* a Vénuszon
- 7* a Vulkánon

Jelenleg az ember a 4*-ben van. Látható: ezt megelőzte a 3*, amely két alfokból áramlott össze, és az 5* követi, amelyik ismét két alfokból áramlik össze. Ha a tiszta holdi tudatállapotot III-mal, a tiszta földi tudatállapotot V-tel jelöljük, akkor kettőjük között van valami, amit Mars-tudatállapotnak lehetne jelölni. Ez azzal kapcsolatos, hogy mielőtt a Föld elszakadt a Holdtól és a Naptól, találkozott a Marssal. Ugyanilyen találkozás történik a Merkúrral: a VI a Merkúr-tudatállapot.

Most vegyük azoknak a tudatfokoknak az összességét, amelyeken az ember eddig keresztülment. Ez V a földi tudatig. Ezért a jele:

A jel zárt, mert a Merkúr-tudat csatlakozása nélkül az ember megkeményedne önmagában. Ha ezen a fokon nem bízna az isteni vezetőben (Merkúr), akkor fejlődésében zsákutcába jutna.

Így a tudatállapotok mindegyikének hét életállapotot kell elvégeznie.

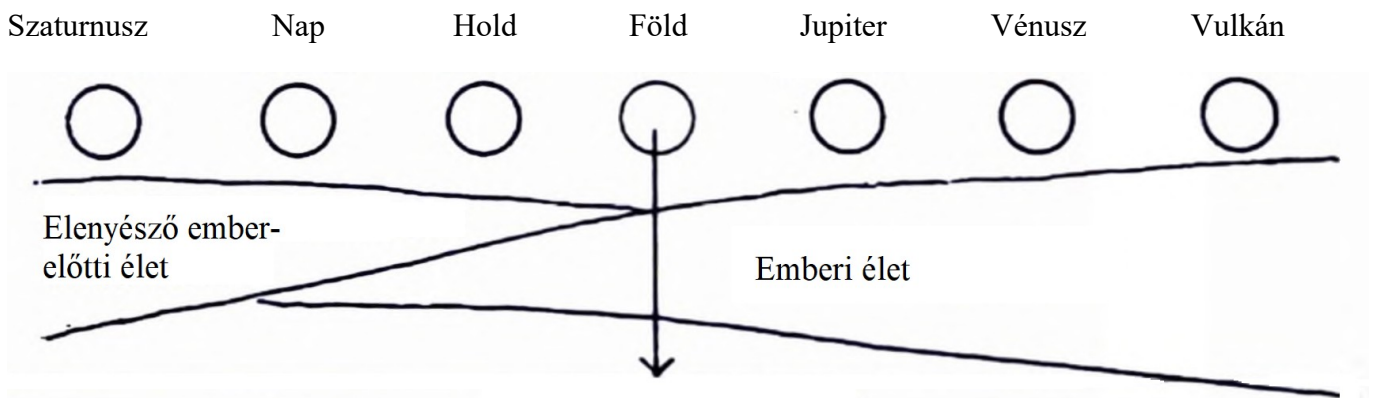
Ezek:

a Szaturnusz számára	7 életállapot	A korábbi teozófiai szakirodalom ezeket köröknek (Runden) nevezte
a Nap számára	7 életállapot	
a Hold számára	7 életállapot	
a Föld számára	7 életállapot	
a Jupiter számára	7 életállapot	
a Vénusz számára	7 életállapot	
a Vulkán számára	7 életállapot	

Az emberi evolúció során ez 7x7 életállapot:

$$7 \times 7 = 49$$

Most azonban úgy kell a dolgot elképzelni, hogy az első tudatállapot idején az emberi csíra még nem képes saját életet kifejleszteni. Ez még mindig a korábbi fejlődésből visszamaradt élet, amely lassan elenyészik, és helyébe tisztán emberi élet lép. Ez a következő kép szellemében megy végbe:

Itt van az a pont,

ahol az ember előtti életen teljesen túl lehet lendülni, és az tisztán emberi létté, az emberi evolúció életévé válik.

Így az emberi evolúcióban van egy pont, ahol az egész planetáris rendszer belsejében ennek a rendszernek a saját élete veszi át mindannak a helyét, ami egy korábbi rendszerből származik. A történelemben ez a pont

K r i s z t u s

megjelenése.

Ebből a szempontból ez a pont az emberi evolúció közepét jelöli.

Az életállapotok most megint formaállapotokban haladnak; mind a 49 életállapotnak 7 formaállapoton kell keresztülmennie, vagyis az egész evolúcióhoz:

$$49 \times 7 = 343 \text{ fok} = 7 \times 7 \times 7.$$

De az ember saját formaállapotának még a formaállapotok sem a kezdetei. Egy korábbi rendszerből lettek áthozva. Mindazt, ami egy korábbi rendszerből való származó formaállapotra utal, makrokozmosznak nevezik. Azok a formaállapotok, melyeket az ember maga hoz létre, a mikrokozmoszt építik. Csak akkor lehet először mikrokozmoszról beszélni, amikor az emberi szellem válik formaalkotóvá, ahogyan korábban az isteni szellem (a világ szelleme) volt a formaalkotó.

Az átmenet a világ-lélek, az isteni szellem, amely lassan individualizálódik.

A keresztény ezoterika

a tudatállapotot	Atyának	A
az életállapotot	Fiúnak vagy Szónak	B
a formaállapotot	Szent Szellemnek	C

jelöli.

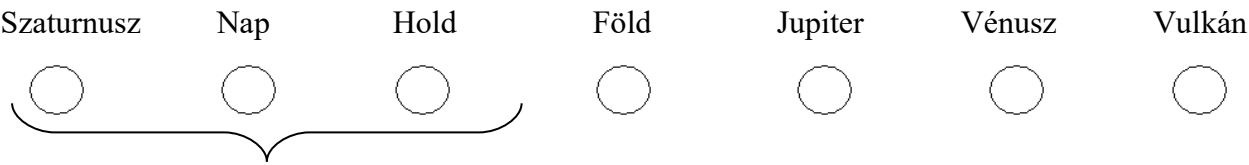
A teozófia jelölései:

A első	} Logosz
B második	
C harmadik	

Az evolúciónak még egy áttekintését adja, ha ezen kívül meggondoljuk, hogy

- az 1. logosz az emberben mint atma
- a 2. logosz az emberben mint buddhi,
- a 3. logosz az emberben mint manasz

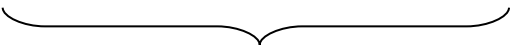
jelenik meg.

Az első logosz (Atya)
 kinyilatkoztatása. Az ember
 csak az isteni tudatban van

Isteni szellem

Csatlakozik a második logosz (Fiú,
 Szó). Az ember belép az életbe

Csatlakozik a harmadik logosz (Szent
 szellem) Az ember a formába lép

Így:

1. logosz	2. logosz	3. logosz
(atma)	(budhi)	(manasz)
Isteni szellem	Világ-lélek	Az ember szelleme

makrokozmosz
 mikrokozmosz

Atya	Fiú	Szent Szellem
7	7	7
Tudatállapot	Életállapot	Formaállapot

$$7 \times 7 \times 7 = 343 \text{ fok.}$$

Amikor ebből a $343 = 7 \times 7 \times 7$ fokból $666 = 6 \times 6 \times 6$ eltelik, vagyis az öt bolygó (Szaturnusz, Nap, Hold, Föld, Jupiter) után a Vénusz bolygón, amikor ezen 5 életállapot ismét eltelik, vagyis a Vénusz hatodik életállapotában, és ennek a hatodik életállapotnak a hatodik formaállapotában, akkor a Föld evolúciójából minden olyan el lesz különítve, amely addig nem tudott a tökéletességre eljutni; ezért a 666 (= 216)-os szám az evolúció kritikus száma (apokalipszis).

Kritikus állapot (habár kisebb mértékben, mint a jelzett időszakban) akkor is bekövetkezik, amikor az evolúciós viszony 666, például

a 6. bolygó 6. gyökérfajának 6. alfajában, ráadásul a Marsot és a Merkúrt is bele kell venni, következésképpen a következő ciklus adódik:

1. Szaturnusz
2. Nap
3. Hold
4. Mars
5. Föld
6. Merkúr – ez a hatás aztán a következő hatodik alfajban már nagyobb lesz.

Így az emberiség már akkor eléri fejlődésének egy kritikus pontját.

24. Első, második és harmadik logosz

Magánóra, Berlin-Schlachtensee, 1903 nyara

[A jegyzet eleje hiányzik]

Ha most az önfeláldozó folyamat a két ciklikus kiáradásban ismét visszatér a kezdeti pontjához, és az anyag ismét feloszlik, akkor semmi más nem történik, minthogy gazdagodva visszatér a kezdetéhez. Az önfeláldozó áramlat csak az egoista áramlat befogadása és leküzdése által fog olyan erősen hullámozó erőfejlődést tartalmazni, hogy önmagán túl kell hullámozania, vagyis a kozmikus körön túl, amely a két áramlat első találkozását képezi. Az új feláldozásának szétterjedésében egy belőle előidézett, új régió keletkezik, a paranirvana, a negatív anyag, ezért ez, az anyaggal ellentétben, amely a vonzás segítségével a kozmikus körön belül marad, kívülre terjeszkedik. A folyamatot úgy érthetjük meg, ha az inga lengését képzeljük magunk elé. Az előre lengő inga azonnal hátra lendül, és ha az útján nem tartja vissza akadály, olyan erős lengésbe kell kerülnie, hogy túljut a saját kiindulási pontján – ugyanúgy, mint ahogy az előre haladó vagon sem tud hirtelen megállni, hanem kénytelen még tovább kell gurulni egy bizonyos távolságon.

Az anyagnak ezzel az előkészítésével és fokozatos fejlődésével létre lettek hozva az anyagi összetevők a bolygók bizonyos képződéséhez, de maga a bolygóélet még nem tudott létrejönni. Így a logosz még nem maradhatott a paranirvana-ban, vissza kellett térnie, és ezen a visszavezető úton létrehozta a mahaparanirvana régióját. Innentől a logosznak áldozatot kellett hoznia, és ismét egy körfolyamatot kellett kezdenie az anyagon át, hogy még egy másik élet keletkezessen, rajta kívül, de belőle kiindulva.

Az egész élet az egységből, egyetlen logoszból kiindulva ered, különböző formákban. Ebben nyugszik minden sokszínűség, még mindig osztatlanul, differenciálatlanul. Mivel megismerhetővé válik, önmagát „énként” észleli, így kilép az abszolútumból, az egyformaságból, és létrehozza a „nem-ént” (das Nicht-Selbst), a tükörképét, a második logoszt. Ezt a tükörképet meglelkesíti és megéletesíti, ez a harmadik aspektusa, a harmadik logosz.

Tehát az első logoszt úgy kell tekinteni, mint differenciálatlan, életben és formában osztatlanul nyugvó Atyát. Az Ő létevel kezdődik az idő; leválasztja magáról a tükörképét, a formát, a nőit, melyet betölt az életével, ez a második logosz; és ebből a meglelkesítésből keletkezik a harmadik logosz, mint Fiú, mint megéletesített forma. Mivel minden vallás hármas alakban képzelte el istenét, mint Atyát, Anyát és Fiút. Így Uranusz és Gaia, az anyaföld; és Kronosz, az idő, mint a méhéből előjövő fiú; Ozirisz, Ízisz és Hórusz, stb.

A logosz áldozata: a szellem az anyagba ereszkedik, meglelkesíti a tükörképét, és ezzel együtt a meglelkesített formák világa életet kap, mindegyikük saját külön létet vezet és áthalad az evolúciós cikluson, hogy ismét eggyé váljon a Logossal, legfejlettebb individualitásokként. Ha nem árasztotta volna ki magát, hogy életesítse ezeket a formákat, akkor semmilyen önálló fejlődés és létesülés nem adódhatna. Semelyik mozgásnak, semelyik keletkezésnek nem lenne személyes élete, csak az Isten irányításával összhangban ébredne és mozdulna.

Ugyanúgy, ahogy az embert csak az emberben lévő ismeretlen, individuális érdekli, és minden, amit kiszámíthat és megérthet, közömbösen hagyja, ugyanúgy a logosz csak a belőle induló, önállóan fejlődő életben leli örömét, melyért feláldozza és átadja magát.

Az anyag fejlődési folyamata kezdődik, melyben a lény tulajdonságai tükröződnek és hatnak, amíg el nem kezdik saját tevékenységüket ezek a tükörképek, mint kihelyezett formák, és ilyen módon egyre inkább átszellemiesítik és megéletesítik az anyagot, amíg az ismét eggyé nem válik az atma, budhi, manasz lényével ... [hézag]

Kezdetben a kozmikus alapot az első logosz két minőségének, az önzésnek (Selbstigkeit) és az önfeláldozásnak (Selbstlosigkeit) a találkozása hozta létre. Ezen a harmónia által irányított második áramlaton keresztül jött létre az atomi esszencia. Ez beburkolta magát a már létező anyagi szubsztanciával és megvalósult az atomképződés. Ezek az atomok, a különböző sűrűségi szintű burkaikkal együtt, most fokozatosan anyagot képeztek, amely médiumként tudott szolgálni a második logosz számára, amely az első logosz tükörképe, hogy átadja a tükörképét az anyagnak. Most a második logosz törekszik ebbe az anyagba, az első, a nirvana-fokon olyan finom tulajdonságú, hogy akadálytalanul és változatlanul át tud rajta áramlani. Most megérkezik a budhi régiójába: itt elidőzik, és habár az önfeláldozás ebben a régióban annyira erős, hogy nem akarja a logoszt a saját területe számára megtartani, az egész kozmosz számára tart rá igényt. Itt kezdődik a logosz áldozata, belőle jön a hang, a tónus: meg akarja eleveníteni a szellemével az anyagot, hogy a gondolatainak mint független formáknak legyen létük. Ahol az isteni gondolat tónussá és hanggá válik, a budhi szférájában, a középkor számára itt van az isteni birodalom. A budhiba burkolt logosz most a mentális régióba áramlik, amely arupa és rupa fokokra osztódik; most beleömlik az isteni gondolatvilág, a képi (vorbildliche) ideák együtt lengenek. Ami később külön lényvé válik, és a budhi szférájában még a logoszba zártan nyugszik, itt képi ideaként létrejön. A mentális szférának ez az arupa-foka Platón ideavilága, a középkori értelem világa. Ezek az ideák az arupa-fokon öltik első formájukat. Különálló létüket isteni génuszokként kezdik, és egymást áthatva szárnyalnak, még homogén lényekként hatják át egymást. Ez a középkor mennyei birodalma.

Most ezek a szellemi lények az asztrális szférába érkeznek; itt egy sűrűbb szubsztanciába burkolózva, az érintkezésen át felébred az érzékelés; most különálló lényeknek érzik magukat, elkülönülést éreznek. Ez az elemi világ, az elemek (Elementalen) világa. Az éteri szférába ereszkedve ezek az érzékelések belülről kifelé törekszenek, az éteri növényi erőnek köszönhetően duzzadnak, tágulnak és növekednek, hogy aztán a fizikai anyagba záródjanak és kristályosodjanak, mivel itt az egoisztikus teljes erővel a határon túlra törekszik. Tehát az érzékelés az ásványi birodalomba van zárva és az isteni ideák magasztos békében nyugszanak szűz hegyi sziklában. A kő: megdermedt isteni gondolat: „A kövek hallgatnak. Az örök teremtető igét helyeztem és rejtettem el bennük; tisztán és szégyenlősen őrzik magukban”. Így hangzik a druidák ősi mondása, imaformulája. Az éteri birodalmat és a fizikai birodalmat vagy ásványi birodalmat a középkoriak mikrokozmosznak vagy kis birodalomnak nevezték.

A logosz, ahogy beáramlik, egyre sűrűbb burkokkal vette körül magát, amíg meg nem tanulta szilárdan elhatárolnia magát a közetben. Ugyanakkor a kövek hallgatók; nem tudják a teremtető örök szavát feltárni. A kemény fizikai burkot ismét el kell dobni; a fizikai burok a saját birodalmában marad, míg a kristályformák kiterjednek a puha éteri burkukban és belülről növekszenek, vagyis élni tudnak, hiszen az élet a növekedés; a kő növényvé válik. És tovább emelkedve, a logosz ezt az éteri burkot is leveti és az érzések asztrális szférájába érkezik. Itt az érintkezés és az észlelés kölcsönhatásán keresztül tevékenység bontakozik ki; az észlelésből és az akaratból elevenen kialakul az állat észlelő léte. Ily módon, ahogy a kívülről jövő impulzus (Anstoß) befelé érzetként hat, fokozatosan fejleszti ki észlelőszerveit. Létrejönnek a típusok. Átlépve a mentális birodalomba, ez az érzés önmagát észleli, és az „én” tudatával együtt eljut az emberiség fokára.

Kozmikus szempontból a logosznak az ásványi birodalomba való beáramlásával megvalósult a legmélyebb leereszkedése az anyagba, és az első burok levetésével megkezdődött a logosz felfelé

emelkedése. Az ember szemszögéből nézve azonban, antropocentrikus szellemenben, a szűz sziklában, ahogyan ezt többek között a druidák ősi papjai is tekintették, a szellem nyugalma a lét fenséges foka volt. Az egoista vágyaktól érintetlen szikla csak az ok-okozati törvénynek engedelmeskedik. Egy olyan ember számára, aki azon a mentális fokon van, amelyen most vagyunk, a szikla a magasabb fejlődés szimbóluma lenne. Áthaladva az alsóbb kámikus szenvedélyeken és tévedéseken, az éteri növényi létig fejlődünk, az „én” önfeláldozó világosságában élünk és fejlődünk, hogy később a kauzális testünkben élhessünk, kívülről semmi által sem érintve, önmagában nyugodva mint tiszta szellem, ahogy a sziklába zárt kristályszellem nyugszik.

A második logosz, mint az anyag mozgatója és éltetője, amely anyagba be van zárva, csak az alsó mentális szférát érte el. Az érző állat az éntudatnak köszönhetően a lét emberi fokát érte el. Képes a külvilágot kapcsolatba hozni a személyiségével, önmagát észleli. A természet vezette őt és kísérté annyira messzire, hogy most egyedül hagyja és szabadságban. Az ember további fejlődése most egyedül a saját akaratán múlik. Önmagát egy edénnyé kell átalakítania, elvetnie az alsóbb mentális szféra burkát, hogy észlelni tudja az első logosz beáradását, mint mag megnyitja magát és várja a megtermékenyítést, amely nélkül nem tud nőni és termést hozni.

Az első logosz a világegyetemben az örökkévaló, a változatlan törvény, amely alapján keringenek a csillagok a pályájukon, ami mindennek az alapja. Az egyes formák pusztulásnak és változásnak vannak kitéve. A látószervünkkel észleljük a színeket, melyek valami másmilyen látás számára másmilyennek tűnhetnek. Egy külső kemény tárgy, amelyet az elemeivel egy meghatározott formában tartanak, egy bizonyos hőfokon eltűnhet, az elemei feloldódhatnak, de a törvény, amelynek megfelelően átalakult, megmarad, és az örök. Így az egész világegyetem örök törvények szerint mozog, az első logosz áramlik, terjed benne. Hozzá az embernek saját akaratából kell felemelkednie. Ki kell fejlesztenie magában az áldozati alsóbb lélekismeretet (Antahkarana). A tiszta vizsgálat által érzékelnie kell ezt az örök, megváltoztathatatlan törvényt a mulandóban, meg kell tanulnia megkülönböztetni azt, ami csak ideiglenes jelenség egy meghatározott formában és azt, ami annak a lényegi magva, amit szemlél, azt gondolatként kell észlelnie és megőriznie. Így fokozatosan megismeri a jelenségek világának irreális voltát, a gondolat reálissá válik benne, fokozatosan felemelkedik az arupa-fokra, tiszta gondolati világban él. Sok minden feloldódik benne és eltűnik számára az egységben, egynek érzi magát a világegyetemmel. Tehát olyan magasra emelkedett, hogy intuícióként közvetlenül észlelheti az első logosz beáradását. De nem mindenkibe árad ilyen külön lélek, nem ez a világegyetem lelke, ez Platón és mások lelke, akikben ő részt vesz, akikkel gondolatban eggyé válik. Fokozatosan fejlődik a kámikus emberből a magasabb ember.

Ebben a fordulópontban, amikor az akaratának segítségével kell szabadságra törnie, szüksége van egy tanítóra, és ezért a negyedik kör harmadik fájában, a lemúriai korban, leszálltak a manasz fiai és inkarnálódtak, hogy vezetőkként szolgáljanak. A mentális fejlődés már az egyszerűbb számokkal kezdődött, a számok megértésétől és a gondolkodó embert ez elválasztotta a csak érzéki módon észlelő állattól.

25. Logoszok

Magánóra, Berlin-Schlachtensee, 1904. július 2.

Amikor az ember meglát egy dolgot, érdeklődik a keletkezéséről, valamit feltételez arról, amiből az következett. Csak a világban zajló dolgokra vonatkozik. Feltételeznünk kell valamit, amikor már nem kérdezzük, miből jött létre. Ez a logosz. Azt a kérdést sem szabad feltenni: mikor keletkezett a logosz, hiszen akkor korlátozva lenne azzal, hogy korábban vagy később [keletkezett]. Mindig létezett és most is. A logosz vonatkozásában megszűnik minden időre vonatkozó fogalom jelentősége. Amit a logoszról mondunk, az úgy érvényes, ahogyan érvényes volt ösmillió év óta [vor Urmillionen]. Nem az *időben* létezik, hanem minden időt *megelőzően*.

Néhány fogalmat kifejtünk.

Amikor ezt az önmagában való abszolútumot, aminek semmi olyanja sincsen, amit mi általában ismerünk, szuperlétnek nevezzük, egy fogalmat absztrakt formában hozunk létre, amikor elképzeljük magunknak a logoszt: az önmagában megérthető, a megalapozott, a nyugvó, abszolút logoszt. Az első logosz – Sat* – Atya.

Amikor csak ezt a logosz észleljük, az éppen önmagában pihen, a lét felett, sohasem észlelhető, mivel minden észlelés, a lét felé emelkedik. És ebből következik, hogy ez a logosz abszolút rejtett, okkult, mivel minden kinyilatkoztatás fölé emelkedik. Ha nem akarja, hogy okkult legyen, akkor fel kell fednie magát. Ebben az esetben a tükörképével, a kinyilatkoztatott Logosszal van dolgunk. Ha ezt megfontoljuk, akkor ebben a fogalomban rögtön két fogalmat ismerünk fel, úgyhogy hármassággal van dolgunk, hiszen a megnyilvánulásban az önmagát megnyilvánító tevékenységnek meg kell lennie:

	1. logosz: a megnyilvánuló
	2. logosz: megnyilvánulás, tevékenység
	3. logosz: megnyilvánult tükörkép
indiai	Sat, Ananda, Chit
keresztény	Hármasság: 1. Atya 2. Fiú. Szó 3. Szent Szellem

Ez a három kezdetben annyira magasztos, hogy mindazt, amit hétköznapi értelemben megnyilvánultnak vagy észlelhetőnek nevezünk, ismét okkultnak kell neveznünk. Tehát három okkult lény. Először megnyilvánulttá kell válniuk. Csak hárman vannak, így csak egymásnak tudnak megnyilvánulni:

Az Atya megnyilvánul a Szónak,

A Szó megnyilvánul a Szent Szellemnek,

*Sat – az abszolút létezés

A pontok ... jelzik a Marie Steiner jegyzeteiben megjelölt hézagokat. A közönséges kerek zárójeles () lévő beszúráások megfelelnek a jegyzeteknek. A szögletes zárójeles [] beszúráások azonban a szerkesztőktől származnak.

A Szent Szellem megnyilvánul vissza az Atyának.

Ez a három fajta megnyilvánulás van. Képzeld el, hogy három lényre átkerülnek, úgyhogy ezeknek a lényeknek a tevékenysége abban áll, hogy vállalják, hogy átviszik. A három lény különféle kapcsolatokba léphet:

Lehet, hogy az Atya a Szóban rejtőzik, és ebben az elrejtőzésben adja magát tudunkra. Beburkolja magát a Szóba és megnyilvánul a Szellemnek.

Ezen kívül lehetséges: a Szó beburkolja magát a Szent Szellembe és ebben a burokban megnyilvánul az Atyának.

Aztán lehetséges, hogy a Szent Szellem beburkolja magát az Atyával és megnyilvánul a Szónak.

Most már csak az lehet, hogy az Atya mindkettőbe: a Szóba és a Szellembe burkolja magát, és önmaga számára nyilvánul meg.

Így amivel rendelkezünk – 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. – az egyetlen valóságosnak fogjuk fel: így keletkezik ez a valóságos [hét] viszonya a három logosznak, a hét lényegi forma viszonya.

1. viszony – Össz-hatalom[Allmacht]:	Az Atya megnyilvánul a Szónak.
2. viszony – Össz-bölcsesség[Allweisheit]:	A Szó megnyilvánul a Szellemnek.
3. viszony – Össz-szeretet[All-Liebe]:	A Szent szellem megnyilvánul az Atyának.
4. viszony – Össz-igazságosság [Allgerechtigkeit]:	Az Atya beburkolja magát a Szóval és megnyilvánul a Szellemnek.
5. viszony – Össz-megváltás[Allerlösung]:	A Szó beburkolózik a Szellembe és megnyílik az Atyának.
6. viszony – Össz-szentség[Allheiligung]:	A Szent Szellem az Atyába burkolózik és megnyilvánul a Szónak.
7. viszony – Össz-üdvösség[Allseligkeit]:	Az Atya beburkolózik a Szóba és önmaga számára nyilvánul meg.

Így a kölcsönös megtermékenyítésből keletkeztek lények. Ez a hét uralkodó, hét hatalom, melyek a [Isten] Trónja előtt vannak és ezek a tulajdonságaik. A tulajdonságok a három logosz viszonyaiból jönnek létre. Csak hét lehetséges.

Az össz-hatalom abban áll, hogy az Atya megnyilvánul a Szónak. Ezt első teremtésnek vagy káosznak hívják.

Azután, hogy az össz-hatalom végrehajtotta a feladatát, az össz-bölcsesség irányít, mérték és szám szerint rendez.

Azután, hogy az össz-bölcsesség teljesítette a feladatát, az össz-szeretet irányít, behozza a teremtésbe a szimpátia és antipátia elvét.

Amikor az össz-szeretet teljesítette a feladatát, eljön az össz-igazságosság, irányít, behozza a karmát, vagyis a születést és a halált.

Atya

Szó

Szellem

Az Atya megnyilvánul a Szónak

A Szó megnyilvánul a Szellemnek

A Szellem megnyilvánul az Atyának

Az Atya elrejtőzik a Fiúban és megnyilvánul a Szellemben

A Fiú elrejtőzik a

Szellemben és megnyilvánul az Atyának

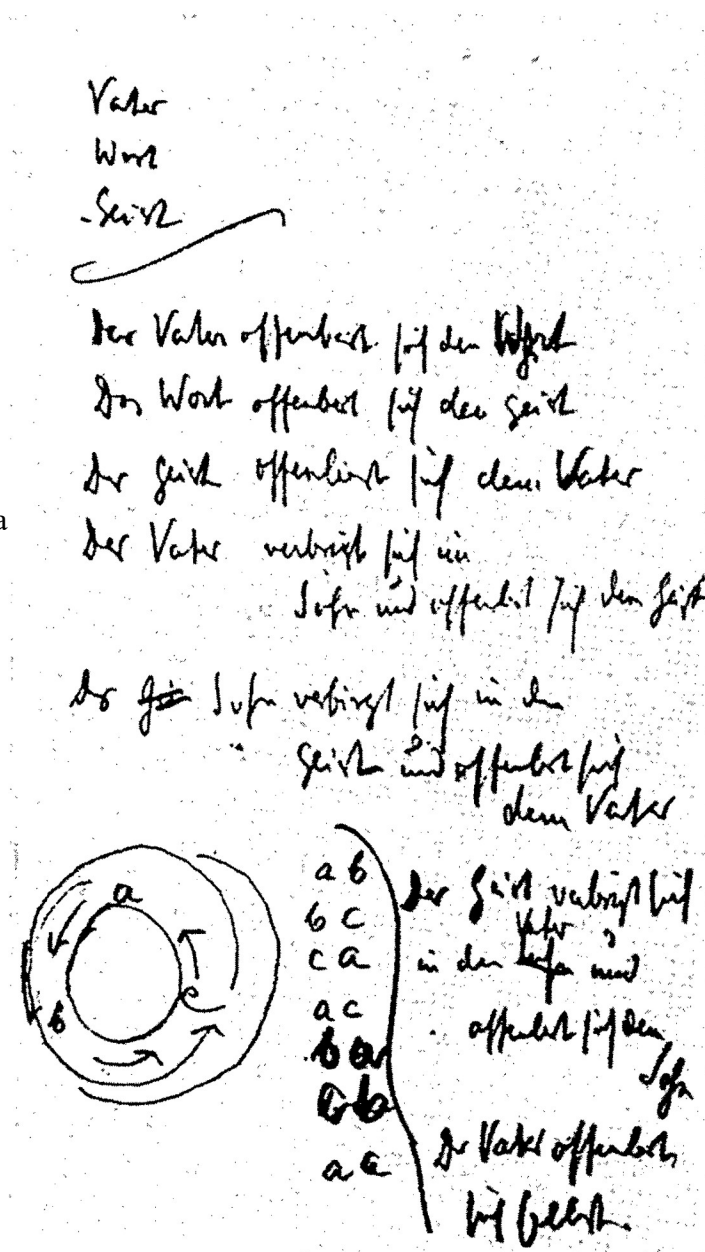
A Szellem elrejtőzik az

Atyában és

megnyilvánul a Fiúnak

Az Atya önmaga számára

nyilvánul meg

Miután az össz-igazságosság teljesítette a feladatát, elkezd munkáját az össz-megváltás, és mindenhová behozza a megváltást, vagyis az utolsó ítéletet.

Amikor végbement az utolsó ítélet, elkezd munkáját az össz-szentség, és mindenhová szentséget [Heiligung] hoz be, aztán elkezdődik az össz-boldogság.

Képzeljük el, hogy ez hét bolygóra oszlik el. A valóságban mind a hét jelen van, de egynek mindig hatalma van (a többiek segítők)

Amikor kiemeljük a negyedik gömböt, az a mienk. És ez a jelszavunk: az Atya beburkolózik a Szóba és megnyilvánul a Szellemnek. És ezzel adott a kereszténység.

Ezzel a kerubbal megkapjuk az irányító szót és ezzel együtt a kereszténység értelmét is.

A pünkösöd csodája [Pfingstwunder] ...

Minden a Szó által történt, amely egyrészt tartalmazza az Atyát az involúcióban, innen jön Jánosnál: [A kezdetek kezdetén volt a Szó, és a Szó az Istennél volt, és Isten volt a Szó. Ez volt a kezdetek kezdetén az Istennél. Minden őáltala jött létre és nem őáltala semmi sem sem jött létre, ami létrejött.]

A következő bolygó, a Merkúr feladata az 5., az össz-megváltás: A Szó elrejtőzik a Szellemben és megnyilvánul az Atyának. Ha az, ami a fejlődésünkben létezik, a Szó, Krisztus, önmagát elrejt és megnyilvánul az Atyának, a következő ...

A Fiú sosem juthat el hozzád, csak általam, a Szellem által. Ha a szellemnek a következő bolygón kell élnie, elterjednie, fejlődnie, akkor a Szónak be kell burkolnia magát a Szellembe.

Az, aminek a következő bolygón kell megadnia az alaphangot, már benne kell előkészülnie. A Szent Szellem számára előkészülő Szónak, amely aztán megnyilatkozik, involválnia kell magát [muß sich involutionieren]. De itt ez halál. A misszió akkor teljesülhet, ha a Szó magáig a halálig burokba zárja magát, és ez a kereszthalál értelme.

Készek vagyunk megérteni, hogy a halál számára lett megfeszítve ...

Ebben áll a keresztény központi misztérium értelme... A Bibliában Jézus ezt mondja: Nem állok ellen az igazságszolgáltatás könyvének Melkisédek értelmében. Melkisédek a Földforgás angyala.

Így a következő planetáris fejlődésben a Fiú nyújtja az Atyának azt, amit most összegyűjtött a Szellemen keresztül.

26. Evolúció és involúció

Magánóra, Berlin-Schlachtensee, 1904. július 3.

1						
2	2					
3	3	3				
4	4	4	4			
5	5	5	5	5		
6	6	6	6	6	6	
7	7	7	7	7	7	7
		8	8	8	8	8
			9	9	9	9
				10	10	10
					11	11
					12	12
						13
I	II	III	IV	V	VI	VII

Ha elképzeljük a bolygórendszer fejlődését, akkor a következőt kell figyelembe vennünk. A fejlődés oly módon megy végbe, hogy minden lény számára egy kettősség váltogatja egymást: az evolúció és az involúció. Így a magukat evolucionálók és involucionálók hetességét kell elképzelnünk.

A soron következő bolygó idején mindegyik irányítónak egy fokkal feljebb kell mozdulnia. A 8. az evolucionált 7. Amikor továbbfejlődik, magát egészen a másikkig fejleszti. Amikor eljön a 7., nem tud tovább menni. Amikor a 7. átfordul a 8-ba, ha a folyamat már létezik, ez nem más, mint az első ismétlése, 7 egy másik fokon. Előre haladva, látjuk, hogy maga a vezető változik. 12 régenst kapunk és egy 13-at, mint kimaradtat. Ez a 13. az összes bolygót olyan állapotra vezet, mint amilyen az kezdetben volt, csak már magasabb állapotra.

A 12-vel be kell fejeznünk. Úgyhogy a planetáris sor minden alaptörvényében nem 7, hanem 12 magasztos vezető szellemmel van dolgunk. Ezek közül csak az elsőnél a 8. nem szerepel, stb. (Az orosz fordítás szerkesztőjének megjegyzése. A szöveg értelméből kiindulva, a táblázatban lehetséges, hogy hiba van: a második oszlop végén 8-nak kellene állnia, a 3. végén 9-nek, a 4. végén 10-nek, az 5. végén 11-nek). (A fogalmaink a rupa-mentális világhoz tartoznak, ezek a lények a fogalmaink túloldalára esnek, úgyhogy nincs szó semmiféle kijáratról, csak viszonyokról – örök).

Ezeket a lényeket mint 12 régenst szimbólumokban, például a zodiákus szimbólumaiban ismerték el, melyen át a Nap halad. A makrokozmosz szakaszainak megfelelően létezik a mikrokozmosz fejlődés

tudatának növekedése is. Így a 12-es szám mindig meghatározó volt, és ez mindenütt 12 vezető szellemet adott: Izrael 12 törzsét, a 12 apostolt, a Grál 12 lovagját. Vagyis a 12 mind makrokozmosz, mind mikrokozmosz módon szent szám, amely mindennek alapul szolgál. 7 cselekvésben van, 5-nek más feladatai vannak. A fizikai bolygók számára csak 7-et veszünk figyelembe, ezért a 12-ből az embernek csak 7 princípiumát tanulmányozzák.

Mentális származás azoktól a lényektől, melyek a mentális túloldalán találhatók.

A legjobb fogalmakat arról, hogy hogyan áll szemben az evolúció és az involúció, akkor tudjuk megalkotni, ha valami történelmit hozunk elő.

Az evolúció és az involúció mindig szemben állnak egymással. Nézzük a görög szobrászatot: a forma megnyilvánul, az igazi lényeges belül marad. Nézzük meg most a reneszánsz festészetet. A görög szobrászatban: a szín involúciója, a forma evolúciója. Ha a szobrászattól kifejlesztjük a festészetet, akkor a forma involúcióban van, a szín evolúcióban. Ami korábban involúcióban volt, később evolúcióba megy át.

A személyes mentális és tudományos fejlődés korszaka a XVI. századtól kezdődik. Azt megelőzte a festészet korszaka (Cimabue óta) a magas reneszánszban. Michelangelóban involúcióban jelenik meg a személyes káma-manasz, ugyanakkor a szín és a plasztika: evolúcióban. A káma-manasz elve hat, de nem önmagán keresztül, involúcióban van. Ha a fejlődés tovább megy, akkor a káma-manasz, az intellektus, új időben evolválódik. Innen látjuk, hogy a festészetet felváltja az, amit tudománynak nevezünk. Az emberek mintha leereszkednének a képekről és maguk beszélnének. A festők mintha meglátták volna a jövőt, de formában és színben. Az emberek [az új idők emberei] tudományba fordították azt, ami ott involválódik. Ha feltámasztjuk Michelangelot, megkapjuk Galileo-t [1564-1642]. Így amikor az értelem evolucionált, a bölcsesség involválódott és a költészetbe fejlődött. A költészet válik az ősbölcsesség őrzőjévé. Ezért a lezárást nem az elméletbe, hanem a költészetbe beavatott adja. [Goethe?]

Tehát aki felismeri a misszióját a modern kor viszonyában, az ott involválódó bölcsességet gondolati bölcsességbe kell áthelyeznie. Ezek az involúció és evolúció egymást váltó periódusai. Egy jelenséget csak akkor tudunk helyesen vizsgálni, ha nemcsak azt vesszük figyelembe, ami evolválódik, hanem az involválódót (das Involutionierte) is.

Ilyen módon a bolygó minden következő evolúciós állapota egy megelőző involúciós állapotra utal. Mindaz, ami a Földön értelem, az előző bolygón involúció volt. Ugyanakkor evolucionálódik az, ami ma le van vetve: a káma-rupa [az asztrálestet vagy vágytest], az érzéki természet, az akkor ugyanolyan szerepet játszott, mint ma a káma-manasz [az értő tudat].

Nem minden pitri érte el a normális állapotot. Következésképpen ma az ő legmagasabb princípiumuk a káma-rupa, és mindenekelőtt a káma-rupát igyekeznek megneemesíteni. És ha a célunk vagy ideálunk a káma-manasz megneemesítése a legmagasabb szintig, akkor nem mondhatjuk, hogy ez a cél ettől a világtól van; ezt mi csak fejlesztjük. Ami ettől a világtól van, az a káma-rupa, ez az, ami adott. A káma-manasz az ideál. Az ő ideáljuk ettől a világtól van, a káma-rupát még ideálnak tekintik.

Tehát van egy kettős dolog ezen a Földön, minden más mellett: az ember, akinek az ideálja nem ettől a világtól van. Számára a kísértők azok, akik ezt mondják neki: ragaszkodj e világ örömeihez. Ezeket a lényeket, akiknek a legmagasabb természete a mi alacsonyabb természetünkkel rokon, keresztény-ezoterikus módon sátánnak vagy e világ törvénytelen fejedelmének nevezik. Így ha az, aki vezetőként lép fel, akit Nap-hírnöknek is neveznek, valóban ideált akar mutatni, akkor teljesen le kell győznie a kísértőt. Innen jön az érzéki-képi jelölés, hogy az evolúció utolsó fokának leküzdése a kísértőn keresztül történik.

Mindig az a lény győz, amelyik az involúcióból az evolúcióba tör át, a már evolucionált lény: a lovagok és a sárkányok, Siegfried és a sárkány.

27. Lét, élet és tudat I.

Magánóra, Berlin-Schlachtensee, 1904. július 4.

Amit pontosan meg kell értenünk: a lét, élet és tudat fogalma közötti kapcsolat. Mit értenek misztikusan ez alatt? Képzeljünk el egy írni tanuló gyermeket, és az írástanulás során fellépő összes körülményt: az írás tanítóját, az anyagokat, melynek segítségével mindez előkészül, a gyermek kivételével. Ha ezt képzeljük el, mint az írással kapcsolatos első dolgot, akkor a lét első aspektusát képzeljük el. Most képzeljük el az összes tevékenységet, kéztartást, melyet a gyermek elsajátít: ez a léttől elkülönült élet. Most hagyjuk magára az elsőt és a másodikat, és vegyük azt az aspektust, amely akkor tárul fel, amikor a gyermek befejezte a tevékenységeket. Csak azt vesszük figyelembe, ami a gyermeknek az erőt adta az íráshoz: a tudatot. – Mindenütt megtaláljuk a három aspektust: lét, élet és tudat.

Most pontosan akarjuk ezeket a fogalmakat rögzíteni, hiszen amikor a teozófiában a létről (formáról), életről és tudatról beszélnek, gyakran hamis elképzeléseket vezetnek be. Arról van szó, hogy a lét az élettel kölcsönhatásban lép, és az eredmény a tudat. Most használjuk a tegnapi órán kapott [evolúció és involúció] fogalmát. Amikor a létnek az élettel való kölcsönhatását vizsgáljuk, akkor látjuk, hogy a lét átlép az életbe, az élet felveszi a létet. Amit a lét az életből ilyen módon felvesz, ismét involúcióba burkolózik, a tudatba emelkedik. Így mondhatjuk: minden tudat involvált élet és lét evolúciója. Ha vizsgálhatunk egy tudatot, akkor ezt kérdezzük: Milyen élet van ebben a tudatban, milyen lét involválódik ebben az életben?

Vegyük most a tudatunkat, azt a tudatot, amellyel most rendelkezünk – az öntudatot. Amikor ezt kutatjuk, akkor úgy jellemezzük, ahogyan azt a [Theosophie] könyvben törekedtem tenni Jean Paul kapcsán: az éntudat ez - én vagyok én.

Most nézzük meg, mi involválódik benne: ennek a tudatnak az élete kell hogy involválódjon benne. Ez a tudat, amely most öntudat, korábban a tudat élete (Bewußtseinsleben) kellett, hogy legyen, és a tudatnak ez az élete involválódik benne. Lépünk hátra ettől: Én vagyok én (Ich bin Ich) - ez az „Én”, akkor ez a tudat nem azt mondja: Én [vagyok a tudat], hanem azt: Én vagyok az élet. A tudat csak belőle (az életből) fejlődött. De amikor az öntudat fokán vagyunk, akkor az élő tudat helyett tudatos tudatunk van. Korábban léttel rendelkező (seiende) tudatunk volt: Én vagyok a lét.

Fordítsuk le ezt megfelelően.

Az „Én vagyok Én” könnyen lefordítható: adottság, melyet az ember átél.

Az „Én vagyok az élet”: ezt részletesebben meg kell vizsgálnunk. Ha ezt meg tesszük, akkor felfedezzük, hogy túljutunk az egyszerű „Éntől” az alaphoz, és fel kell tennünk magunknak a kérdést, hogyan fejlődött az „Én vagyok az élet”. Kölcsönhatásnak kell lennie a lét és az élet között. A lét az életbe involválódik. Ha ezt meggondoljuk, akkor magáról az emberről kapunk fogalmat, hiszen az, ami ebben a fogalomban él: „Én vagyok az élet”, az ember, mielőtt „énné” vált. Az „ember” általános, az „én” specifikus. Az ember az Énben involválódik, evolúcióra jut az „Énben”. Ha ezen az alacsonyabb fokon kimondjuk [„Én vagyok az élet”], akkor ezt kell mondanunk: „Én vagyok az ember”. Ha

kimondjuk ezt a mondatot, akkor a legbelsőnkéből hozzuk elő azt, ami okkult módon bele van szőve, és megértjük, hogy mi az, amik már nem vagyunk, de valamikor voltunk, és ami bennünk involválódva megvan.

A harmadik mondat: „Én vagyok a lét”. Ha ezt vesszük, akkor rá kell jönnünk, hogy ez a külső körülmények összessége, melyek mostanra teljesen belülré húzódtak, mint egy belső mag, mint egy harmadik réteg, amely mélyen bennünk rejtőzik.

Én vagyok az Én = ami ma adott; én vagyok az élet = [hiány]; én vagyok a tudat: az egész külvilág felé fordulunk a tudat fokán; van egy lényünk, mint olyan, amely az alapunkat adja; hiszen korábban nem volt tudat és élet, csak körülmények, körülmények, melyek felhalmozódtak, s legbensőbb lényünké váltak. Akkor a mondatot ebbe kell áthelyeznünk: „Én egy elem vagyok”. Hiszen ez elemi.

Vagyis ez a három tudati fokunk van, melyeket magunkban nyomon követhetünk:

1. Én én vagyok.
2. Én egy ember vagyok
3. Én egy elem vagyok.

Ha tovább mennénk, akkor a három fogalmunk fonala elhagyna bennünket, de az mindig ismétli magát. Másokkal való összekapcsolódás által ismét „lét” keletkezik.

A negyedik tehát az egyesülés. Így ha tovább emelkedünk, ehhez a mondathoz jutunk: Én egyesülésben vagyok. Akkor az Én úgy viselkedik, mint a korábbi tényezők, melyek egyesültek, hogy az életben találják magukat. Így az Én-tudat ismét a létbe kapcsolódik. Ugyanúgy, ahogy korábban a lét már tudat volt. Úgyhogy az első létben a korábbi tudat már involválódik. – Ha most visszamegyünk a mondattól: Én vagyok a lét, az elem, akkor ehhez a mondathoz jutunk: Én vagyok a tudat-előtti (Vorbewusstsein). Ezt a tudat-előtti így is ki lehet fejezni: Én vagyok a Dhyan Chohan. A keresztény ezotéria ezt a következőképpen fejezi ki:

Én vagyok egy Isten.

Én vagyok egy dicsőség (elem).

Én vagyok egy erő (Macht) (ember).

Én vagyok egy hatalom (Gewalt) (fejedelemség)

Korábban ugyanezt így hívtuk:

Össz-tudat (most tudat-előtti)

Élet-tudat (vagy növényi tudat, vagyis elemi)

Emberi-állati tudat vagy álm-tudat
(én ember vagyok, emberiség-tudat)

(most elért) intellektuális tudat: (öntudat).

Tehát ismét megvan a mikrokozmosz a maga láncában.

Képzeljük el, hogy ez áttör a következő fokra. Az egyesülésben az Én ismét elemmé válik.

Én vagyok egy Dhyan-Cohan = tudat-előtti

Én vagyok egy elem	= lét
Én vagyok egy ember	= élet
Én vagyok Én	= tudat – öntudat
Lét	= pszichikai tudat
Élet	= szuperpszichikai tudat
Tudat	= spirituális tudat

Így az öntudat a létbe visz. Így amit ma a gondolkodással átfogunk, az létté válik, hogy egyszer rendelkezünk az egész emberiség tudatával, ugyanakkor az Énünk az összes többi embertől elkülönül (hinüberkappen über alle Menschen). Ezt akkor pszichikai tudatnak nevezik. A következő fok az, amikor mindenki más „énje” bennünk életté válik: szuperpszichikai tudat. A legmagasabb fokon az egész világot befogadjuk a tudatunkba: minden bennünk van – spirituális tudat. (Mindен kintlévő már belül van: isteni tudat.)

Képzeljük el [egy papírlap segítségével demonstrál]: a papír felülete – a tudat-előtti. Most ez sűrűsödik:

1. Én vagyok egy elem

Most az elem valami olyanná sűrűsödik, ami már kisebb:

2. Én vagyok egy ember

Aztán:

3. Én vagyok Én

1. Az Én akkor önmaga (selbst) lesz
2. Lét és kifelé lépés
3. Átragyogja az életet is
4. Átragyogja az egész elemi létet, aztán ismét abba lép, amiben volt

Összegezve azt találjuk, hogy az Énben egy elképzelhető erős involúció van, hogy a teljes hármasságot involválva tartalmazza; ez az Én a saját lényét tökéletesen elrejt a sötétben. Ha ellenőrizzük, mi lépett be ebbe a sötétbe, akkor ez volt az élet, az élet megvilágította ezt a sötétséget, bevilágított. És ezelőtt a lét világított az életbe, és ebben a létben a tudat-előtti involválódott. A tudat-előtti kinyilatkozása most ismét a szó. – Úgyhogy mondhatjuk: „Kezdetben volt a Szó, és a Szó az Istennél volt, és Isten volt a Szó. Kezdetben az Istennél volt, minden dolog általa jött létre és nélküle semmi sem lett megteremtve, ami teremtve lett. Élet volt benne, és az élet volt az emberek fénye. És a fény a sötétségben fénylik, és a sötétség nem értette meg azt.”

Az Énnek kívülről úgy kell kinéznie, mint amilyennek belsőleg, okkult módon mutatkozik. Semmilyen külső dolog sem árthat az Énnek, az Énnek erőtelivé kell válnia. Ami benne van, annak külső erőiben kell megjelennie. Mit találunk? Azt, ami korábban fejlődött, a kísértőt, a kígyót, amely itt kint tekereg. Az Énnek le kell győznie a kígyót, és most már világossá kell számunkra válni, hogy ez annak a

jele, hogy valaki megszülte az élő Krisztust önmagában, amikor leküzdi a halálost, a kísértőt, a halált, e világ fejedelmét.

(Mk 16,17-18): Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik: Az én nevemben ördögöket űznek, új nyelveken szólnak, kígyókat vesznek föl, és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik, betegekre teszik kezüket, és azok meggyógyulnak.

Ha fény van belül, akkor a szemed tiszta lesz (átengedi a fényt).

De ha gazember vagy, akkor sötétség lesz benned.

De ha sötétség van benned, milyen nagynak kell lennie egyáltalán a sötétségnek.

30 éves kor előtti állapot:

Én – emberfeletti Én – Krisztus

Én – az emberi Chela Énje – Jézus: Palesztina

Én – az emberi Chela Énje – János evangelista: Alexandria

30 éves kor utáni állapot: Krisztus Jézusban, Jézus Jánosban.

A Testamentumban a szavak mögött lények számítanak; a többi szent könyvben tanítások (Az Ószövetségben az Újhoz képest involúcióról van szó. Ez a makrokozmosz a mikrokozmoszhoz képest.)

28. Lét, élet és tudat II.

Magánóra, Berlin-Schlachtensee, 1904. július 7.

Az evolúcióról és involúcióról elmondottakból láthatjuk, hogy minden jelenségnél megkérdezhetjük: Mi evolválódik? [Mi involválódik?]

A fizikai földet vizsgálva különböző halmazállapotokat találunk: keménységet, folyékonyt, levegőszerűt, éterit. Az anyagokat a fizikai emberek [érzékszervek] csak a külső oldaluk viszonyában érzékelik, de belső, involválódó oldaluk is van. A külső oldaluk észlelhető, amely evolválódik.

Amikor a tüzet, levegőt és vizet észleljük, akkor mondhatjuk, hogy ezek a három megnevezett fok képviselői:

Tűz – lét foka,

Levegő – élet foka,

Víz – tudat foka.

Ezt úgy fejezzük ki, hogy azt mondjuk, hogy a víz a tudattal áll valamilyen viszonyban, hiszen a fizikai ember számára az asztrális az, amiben, magát érezve, tudatossá válik.

Ha a Földhöz megyünk, akkor elérjük a létnek azt a fokát, amikor az ember földivé, öntudatossá válik. Úgyhogy ez a négy halmazállapot az emberben négy állapotot képvisel:

Lét, élet, tudat aztán ismét lét.

Visszatérünk ahhoz az állapothoz, amelyben az ember olyan volt, ahogy gyakran leírják: medúzaszerű, kocsonyás, akkor még nem jutott el oda, hogy a levegőt mint olyat a belsejében fel tudja használni. Vízember volt. Így világos, hogy akkoriban a levegő felvételére való szervnek nem lett volna célja. Nem léteztek levegő-lények, madarak sem. A tüdőember és a nyomában létrejövő állatok előkészítő folyamatában vagyunk.

Az ember előkészül, hogy befogadja a levegőt, ez csak akkor mehet végbe, amikor ... előkészít magának egy olyan külső formát, melyben élni tud az említett formálatlan. A tüdő nem más, mint annak az evolúciója, ami a levegőben involválódik. A tüdő tehát az élet [levegő] evolúciója.

Jegyezzük meg: az ember tüdő nélküliből (Lungenlosen) tüdőállattá fejlődik, formát hoz létre magának, és az élet a formába költözhet. A mellékhatás: a madarak világa. A kocsonyás ember most megszilárdul, magába fogadja a kaotikus, korábban porszerű anyagot, és az anyagnak ezzel az asszimilálásával párhuzamosan folyik a levegő asszimilálása is. Kettős dolog történik: a földi por asszimilációja és az élet princípiumának a levegővel való beszívása. Az ember belülről lelkileg élővé válik.

Jelöljük meg ezt a pillanatot. A madárvilág az, amely az ember élő lelkének örök szimbóluma marad. Innen van a főnix, amely a hamuban önmagát állandóan megújítja és elégeti.

Egy olyan folyamatban, mint a bizonyos princípiumon keresztüli formateremtés, valami tipikusnak kell látnunk.

Korábban a levegőben mint olyanban volt egy külső burokkal volt dolgunk, az tartalmazta az élet princípiumát, most pedig a tüdő az, amely külső burok az emberben lévő élet-princípium számára.

A makrokozmosz élet és a levegő olyan viszonyban állnak egymással, mint a mikrokozmosz emberi élet és a tüdő.

Így a Bibliát megint szó szerint lehet érteni: a föld porának az élő emberrel való egyesülése.

Ha áttekintjük az egész fejlődést, akkor minden ásványi életállapotot három korábbi állapot előz meg és három követ. Tegyük fel magunknak a kérdést: hogyan viselkedik ez a 7 állapot? A középen elhelyezkedő állapotban egy meghatározott viszony van a lét, élet és tudat között. Ez nagyjából egy egyensúlyi viszony. Ha azt képzeljük, hogy egyenlően oszlanak meg, akkor megkapjuk a középső bolygót és egyensúly van:

Lét vagy test [a], élet vagy lélek [b], szellem vagy tudat [c]. A Bolygó a középső állapotában van:

$$a=b=c$$

Ezenkívül lehetségesek más viszonyok (= egyenlő, > túlsúlyban levő):

$$a=b>c$$

$$a>b=c$$

$$a>b>c$$

Más viszony nem lehetséges.

Amikor a lét erősen uralja a többi állapotot, úgyhogy az élet és a tudat csíráállapotban marad, akkor van az arupa-állapot. Ha hagyjuk, hogy az élet úgy lépjen elő, hogy tartalmazza a létet, akkor formával, rupa-állapottal van dolgunk. Ha a tudat dominál ... [hiány], akkor az asztrálissal van dolgunk. Ha mindez egyenlő, akkor fizikaival [van dolgunk].

Amikor arupa-állapotunk van, akkor a lét evolválódik, az élet és a tudat involválódik. Asztrális állapot: mindhárom evolválódik, de a lét és az élet több, mint a tudat. A fizikaiban körülbelül egyensúlyi viszony van.

Törekedtünk, hogy a dolgokhoz különböző nézőpontokból közeledjünk, és hogy a fogalmakat folyékonyan, a dolgokhoz erősítve őrizzük.

Fontos okkult kijelentés, hogy a megértés minden formájában csak egy burkot lássunk a lény számára. A lénynek bennünk kell élnie. Folyamatosan öltözékeket és burkokat kell teremteni magunknak a dolog lényéről, de tudatában kell lennünk, hogy a dolog lénye egyáltalán nincs ezekben a burkokban és öltözékekben. Abban a pillanatban, amikor kifejezési formát találtunk a dolog belső lénye számára, az ezoterikust exoterikussá tettük. Vagyis az ezoterikust sohasem lehet másként közölni, csak exoterikus formában.

Folyamatosan ki kell alakítani a megértés formáit, de egyidejűleg mindig le kell küzdenünk ezeket a magunk által alkotott megértési formákat. Ez azt jelenti: először te vagy a lét, aztán az élet az általad létrehozott formákban, harmadszor pedig a tudat az életformákban, melyeket önmagadhoz asszimiláltál. Vagyis: először te vagy a lét, aztán az élet az általad alkotott formákban, harmadszor pedig a tudat élő formákban, melyeket magadba asszimiláltál. - Vagy így: te vagy te, és evolválnod kell magadat a formáidban, hogy utána ismét involválj az evolvált formákat.

Így az emberi megértés is lét, élet és tudat.

A dogmatika valamely tanításában lehetetlen minden oldalról meglátni az igazság csínját-bínját; a dogmatika csak a második pillanat. Csak ha leküzdöttük, akkor tudatosítjuk magának a dolognak az igazságát. Ebből jön a fontos helyzet:

Hogy meglássa az ember az igazságot, szükséges dogmatizálnia, de a dogmában sohasem fogja meglátni az igazságot.

És ezzel megvan az igazságkereső ember élete, aki a megértés tüzeiben meg tudja olvasztani a dogmát.

Ezért az okkultista a legszabadabb módon dolgozik a dogmákkal.

Ezt az ismeretet, ezt a csapást majd kontracsapást a fogalmak világában dialektikának nevezik, míg a fogalom rögzítését logikának nevezik. Így a dialektika a logika élete, és az, aki megérti a dialektika szellemét, az ott, ahol a megismerés magasabb területeit érinti, a merev, halott fogalmakat élökké változtatja, vagyis meghatározott típusokra osztja. A logikát beszéddé fordítja.

Goethe zöld kígyója

arany – bölcsesség

fény – forma, melyben a bölcsesség éli ki magát

Mi gyönyörűbb a fénynél? A beszélgetés!

Rudolf Steiner „Misztikájának” lezárása. Angelus Silesius:

Barátom, ez már elég. Ha többet akarsz olvasni,
Akkor menj, és te magad válj írássá és lényvé.

29. A logoszokról

Magánóra, datálás nélkül, feltételezhetően 1904.

Az első, amiből minden további következett, az a megnyilvánulatlan istenség. Aztán belőle következett a második, az élet, vagy a nem megnyilvánult teremő szubsztancia. Aztán ez az élet a legkülönbözőbb formákon halad át, és a formákban Akasha-nak vagy Mahat-nak nevezik el. Ez az Akasha vagy Mahat tartalmaz mindent, ami a világban az élet formáiban van. A trónok, a kerubok, a szeráfok, a hatalmasságok, a kezdetek, az arkangyalok és az angyalok egész hierarchiája az életen keresztül alakult ki, és olyan formákat alkotott, melyek között megjelenik ez az egyetlen élet.

Az első erőt, a megnyilvánulatlan istenséget Atyának is hívják; a második erő a Fiú, aki egyidejűleg élet és teremő szubsztancia, és a harmadik erő a Szellem. Ez a három őserő együtt jelenik meg, mint Atya, Fiú és Szellem, mint tudat, élet és forma. Az élet ereje Michael uralma alatt áll, aki a Naphoz tartozik, a forma ereje Samael uralma alatt áll, aki a Vulkánhoz tartozik, ahol minden élet élő formába alakul át. A tudat ereje Anael uralma alatt áll, aki minden létezőt felölel. Így a három legmagasabb erő:

Megnyilvánulatlan istenség

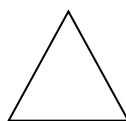
Atya

[tudat]

Megnyilvánulatlan teremő szubsztancia

Élet

Fiú

Megnyilvánult élet

Akasha, Mahat

Forma

Ez a három erő tükröződik az ember magasabb hármasságában:

Szellemember

Atma

Életszellem

Budhi

Szellemén

Manasz

Ez az embernek az a része, amelyhez teljesen fel kell emelkednie a fejlődésében. Az életszellem két tükröződésben tükröződik benne a szellemében: mint értőlélek és érzőlélek. És a Szellemén tükröződik a lelkében az asztrálisban mint érzőtest és étertest (Äther-Doppelleib). Végül az Atma mint a fizikai teste tükröződik benne.

A magasabb Hármasság tükröződése szintén megvan az emberben, de úgy, mint ami a saját fizikai szintjénél lejjebb ereszkedik benne, mint alacsonyabb természet.

Az ember leereszkedése lényegében egészen a negyedik bolygóig, a negyedik körig, a negyedik glóbuszig, a negyedik gyökérrasszig ment. Az emberiség akkor a formába ereszkedést egy bizonyos szintig úgy valósította meg, hogy itt eljött a megfelelő idő a felemelkedés számára, hogy most már formában is megjelenjen az emelkedő fejlődés. De az ember fizikai teste túllép ennek az ereszkedésnek a legmélyebb pontján, és az, ami erre az időre kifejlődött a fizikai embernél, lényegében lejjebb helyezkedik el az igazi fizikai ember szintjénél. Ezek azok az alacsonyabb erők, melyek lehúzzák az embert és akadályozzák a fejlődést. Ezek az erők, melyek az emberben mint alsó hármasság uralkodnak, természetesen tartalmazzák a magasabb hármasság tükröződését, de használatuk a fekete mágia útjára vezet. Ezek azok az erők, melyeken keresztül az ős-turániak a pusztulásba mentek, és melyek a mi időnkben kezdenek megint ismertté válni, és az embereket a fekete útra kezdi vezetni. A fehér mágus az emberben csak a magasabb erőket használja, melyek mind a fejében vannak. Fejének 7 kapuján keresztül kapcsolatban áll a világerők 7 tükröződésével. [Jobb és bal szem, jobb és bal fül, jobb és bal orrlyuk, száj = 7]. A fejben lévő egyik szerven keresztül, mely ma még nem fejlődött ki, az ember kapcsolatban áll az atmával, a jobb szemén keresztül az életszellem, a budhi áramlik bele; bal szemén keresztül a szellemén, a manasz áramlik bele.

A budhi a szellemében mint értőlélek és érzőlélek tükröződik. A jobb füllel kapcsolatot tart mindazzal, ami gondolatok formájában áramlik belé a világon keresztül, a bal fülön keresztül a világban az érzések áramlanak belé. A manasz a lelkében érzőtestként és étertestként tükröződik.

A jobb orrlyukon keresztül a világélet táplálékerőivel egyesül, melyek az érzőtestébe áramlanak; a bal orrlyukon keresztül a világban a növekedési erőkkel van összekötve, melyek az étertestébe áramlanak. Az ember a száján keresztül a szellememberrel, az atmával áll kapcsolatban. A száján keresztül a benne lévő magasabb fejeződik ki. Ezért az ember számára a szavainak szenteknek kell lenniük, és ne beszéljen haszontalanul, hanem csak akkor, amikor gondolatokat akar kifejezni. Rá kell szoknia a szavak tisztaságára.

Amikor az ember elmerül az érzékszervei jelentőségében, akkor az érzékszervein keresztül a világerőkkel egyesíti magát. El kell taszítania mindazt, ami a fizikai fejlődés szintje alatt van. Az igazi ember az, aki a fejében él, és fejének hét kapuján keresztül a világerőkkel áll kapcsolatban.

Melléklet

Előzetes megjegyzés

Mivel a „semmitől való teremtés” kulcsfontosságú gondolata nem jelenik meg az I. rész és II. rész utolsó előadásában a logoszról való tanítás kifejtéseinek feljegyzéseiben, itt következzenek további magyarázatok ennek kapcsán, ahogy ezek más előadásokon elhangzottak.

30. Berlini előadásból, 1905. október 30.

(GA93a-ból)

A világban való fejlődés menete számunkra három fokon lép elő: tudatban, életben és formában. A tudat a különböző fajtaiban hét bolygón fejeződik ki: Szaturnusz, Nap, Hold, Föld, Jupiter, Vénusz és Vulkán. A fejlődés minden bolygón hét életbirodalmon halad át, és minden életbirodalom hét formaállapoton halad át.

A fizikai Földünk egy ilyen formaállapot, a negyedik formaállapot vagy glóbusz a negyedik bolygó vagy tudatállapot negyedik életbirodalmában. Képzeljük el most a Földet, amilyen most, és kérdezzük meg magunktól: Mit teszünk itt? Tárgyakat veszünk a külvilágból, mindenekelőtt az ásványi világból, és műalkotásokat készítünk belőlük. Ekkor kombinálunk; a részletekből egy egészet képezünk. Ez a formán belüli teremtés. De másként is tud még valami új keletkezni, mégpedig ahhoz hasonlóan, ahogy például a növény gyökeréből keletkezik a szár, a levelek és a virágok. Ez a virág nem gépszerűen van összerakva, egyesítés útján, hanem ki kell nőnie abból, ami már megvan. Ez egy életen belüli folyamat. Valami új jön létre abból, ami megvan.

A harmadik fajta létrehozásban, amely a tudatból indul, úgy történik valami, hogy ezt mondhatjuk: Korábban tényleg semmi sem volt ott – semmi.

Helyezzük magunkat az ilyen planetáris fejlődés legelejére, a Szaturnusz-fejlődés legelejére. Mit figyelhetünk akkor meg? Semmilyen fizikai bolygó sem létezett még, a bolygó még a legfinomabb arupa-állapotban sem létezett, még mindig az előtt a pillanat előtt állunk, amikor a Szaturnusz először megjelenik. A bolygóláncunkból még semmi sincs; de az előző bolygólánc teljes gyümölcse ott van, ahhoz hasonlóan, mint amikor reggel felébredünk, még semmit sem csináltunk, és a szellemünkben élénken él az előző napi tetteinkre való emlékezés. Ilyen módon – ha teljes egészében visszamentünk a Szaturnusz-fejlődés kezdetére – a magukat megnyilvánító szellemekben egy emlékkal van dolgunk a korábbi bolygóláncokról, arról, ami korábban volt. Most a bolygólánc végére helyezzük magunkat, abba az időbe, amikor befejeződik a Vulkán-fok. A bolygólánc során fokozatosan megjelent teremtként az, ami kezdetben mint belehelyezett létezett. Tehát először van egy tudat-kiáramlás; a tudat a korábbi tartalmából, az emlékezésből kiindulva, valami újat hoz létre. Tehát a végén van valami, ami a kezdetben nem volt: mégpedig az összes tapasztalat. Az, ami kezdetben volt, az sok dologba és lénybe áramlott. A végén egy új tudat keletkezett új tartalommal, a tudat új tartalmával. Ez valami olyan, ami a semmiből, a tapasztalatokból keletkezett. Amikor az életben a megújulást vizsgáljuk, azt kell magunknak mondani, hogy léteznie kell valamilyen magnak, amely ezt lehetővé teszi. De a tudat új tartalma a planetáris tudat végén ténylegesen a semmiből (aus dem Nichts), a tapasztalatokból származott; ehhez nem kell semmilyen alap: létrejön valami, ami a semmiből keletkezik. Ha az egyik személyiség a másikra néz, nem mondhatjuk, hogy elvett valamit ettől a másiktól, ha ennek következtében egy emléket visz magában a másik személyiségről. Ez az emlék a semmiből fakadt. Ez a teremtés harmadik módja: a semmiből való teremtés. Tehát a következő három fajta teremtés létezik:

Meglévő elemek kombinálása (forma).

Új képződmény megalkotása új élet-tartalommal meglévő alapokból (élet).

Teremtés a semmiből (tudat).

Ez a három meghatározása azoknak a lényeknek, akik létrehozzák a bolygóláncot és a bolygólánc alapját adják. Három logosznak nevezik őket. A harmadik logosz kombinálva alkot. Ha az egyik szubsztanciából valami új következik új étellel, akkor a második logosz az, aki nemz. De mindenütt, ahol

a semmiből való felbukkanással van dolgunk, ott az első logosz van. Ezért szokták az első logoszt annak is nevezni, aki a dolgokban önmagát elrejt, a második logoszt a dolgokban nyugvó szubsztanciának, aki az élőből élőteremt, a harmadik logoszt pedig annak, aki minden létezőt kombinál, a dolgokból összerakja a világot.

Ez a három logosz a világban mindig egymáson át és egymásba megy. Az első logosz megtapasztalja a belső bölcsességet és az akaratot is. Az első logosz teremtésében tapasztalat van, vagyis a gondolatok összegyűjtése a semmiből, és aztán szintén teremtés a semmiből való gondolatok szerint. A semmiből való teremtés nem valami olyat jelent, mintha általában semmi sem létezett volna, hanem inkább azt, hogy a fejlődés folyamán tapasztalatok keletkeznek, és a létesülés folyamán valami új jön létre, hogy a létező itt mintha elolvadna, és a tapasztalatból valami új jön létre.

Ez a teremtés ehhez hasonlóan megy végbe: valaki néz egy embert és megjegyzi ezt a képet. Ha olyan teremtő képessége lenne, mint az első logosznak, akkor mondhatná a következőt: Igen, láttam NN-t és ismerem ezen kívül a fordított NN fogalmát is. Ebből negatív képet tudok magamnak létrehozni: vagyis a valahol meglévő fekete helyett fehéret és fordítva. Így a tárgynak és negatívjának a tapasztalatából egy teljesen új alakot hoz létre. Ebbe a képződménybe életet tudna lehelni. Ez egy új képződmény lenne, amely korábban nem létezett. Most tegyük fel, hogy valaki ez sok emberrel megteszi, és a sok ember elpusztulna, a megfigyelő ilyen módon a tapasztalatai alapján egy új világot tudna létrehozni.

Ha az ember a világot nézi, látja, hogy a három logosz állandó kölcsönhatásban van. Képzeljük el bolygórendszerünk belsejében a három logosz emberrel kapcsolatos hatását. Képzeljük el a Szaturnusz fejlődésének kezdő pillanatát, amikor még semmi sem létezett. Mi történt ott? Minden, ami korábban létezett, mintegy cseppenként kiárad. Mindaz, ami korábban létezett, kiárad. Az, ami ilyen módon keletkezik, létrejön, az anyag első kiáradása lenne a múlt tapasztalatainak összességéből. Mindaz, ami korábban be lett fogadva, az most az anyag formájában kiárad. Ez az anyag már tartalmazza azt is, amiből később az emberiség lesz. Ez az anyag kezdetben csupán anyagként létezik. Ezt a kiáramlást ezután folyamatosan fel kell építeni és össze kell kapcsolni. A kiáradt anyagnak e kombinációi már új teremtés volt. Ez mindenekelőtt a harmadik logosz teremtése; vagyis az anyag kiáramlása után a harmadik logosz teremtése következik.

Mit jelent ez az emberek számára? Az emberek számára ez azt jelenti, hogy először összekombinálódik az összes elem, amelyek később a fizikai testét fogják alkotni. Akkor, a Szaturnuszon, az ember valódi automata volt. Ha akkor valaki beleszólt volna (in ihn ein Wort hineingesprochen hätte), akkor ő visszamondta volna azt. Kialakultak a lények formái. Ezt a harmadik logosz munkájának nevezik, és ez a munka folytatódik egészen a Nap-korszakig, amelyben az ember aztán étertestet, életet is kap. Ez a második logosz munkája. Most tovább megyünk egészen a Föld-korszakig. Itt maga az ember kap tudatot, vagyis annak a lehetőségét, hogy tapasztalatokat gyűjtsön a semmiből. Ez az első logosz munkája. Az ember a Szaturnuszon megkapja a harmadik logosztól azt, ami benne a forma. A Napon a második logosztól azt kapja, ami benne az élet. A Földön az első logosztól azt kapja, ami benne tudattá válik.

A tudat fogalmának egy kicsit világosabbá kell számunkra válnia. Ehhez teljesen ki kell dolgoznunk a tudat fogalmát egy meghatározott síkon. Az ember tudatos, de arról van szó, hogy tudjuk, hol van a tudata. Most, amikor éber tudatról beszélünk, az ember fizikai síkon tudatos. De éber tudat lehet asztrális síkon is. Ha valamilyen teremtménynél az élet fizikai síkon van, a tudat pedig asztrális síkon, akkor az egy állat.

Az embereknél a tudat a fejben lokalizálódik. Az állatnál, például a tigrisnél, a tudat asztrális síkon van. Létrehoz a fejen kívül egy meghatározott támadási pontot, amelyen keresztül hat a tigrisre. Amikor

a tigris fájdalmat érez, akkor a fájdalom asztrális síkra is átmegy. A tigrisben az erre szolgáló szerv a fej előtt van, azon a helyen, ahol az embernél a homlok van. Az embernél ez a pont már be van a fejben van, és az előagy tölti be; a tudatot az agy és a koponya elülső része ragadja meg, és ezért van a tudat fizikai síkon. A tigrisben és általában minden állatban a tudat csomópontja a fej előtt van, az asztrálisban, ahol a tudat az asztrális világba lép. A növénynél megint másképpen van. Ha tudnánk követni a tudatát, akkor felülről lefelé haladva, mindig a gyökér csúcsához jutnánk. Ha tovább követjük a növekedési vonalat, akkor a Föld középpontjához jutnánk. Ott van minden érzés gyülekezőpontja, a növény tudatának felszívódási pontja. Ez a pont közvetlen kapcsolatban áll a mentális világgal. Az egész növényvilág tudata a mentálisban van.

Az egész ásványvilágnál a tudat a mentális világ magasabb területén, arupa-síkon található. A kövek tudata olyan, hogy ha keresnénk a pontját, akkor azt egyfajta Nap-atmoszféra formájában találnánk meg. Amikor a Földön megmunkáljuk az ásványvilágot, köveket törünk, akkor minden egyes cselekedetnek egy meghatározott viszonya van ehhez a Nap-atmoszférához. Ott érzik, mivel foglalkozik itt az ember. Itt tehát számos lény van a fizikai síkon, melyek tudata ugyanakkor különböző síkokon van.

31. Stuttgarti előadásból, 1907. szeptember 15.

(GA101-ből)

De mindenek előtt vizsgáljuk meg, mit jelent az involúció és az evolúció. Vizsgáljunk meg egy növényt, egy teljesen kifejllett növényt gyökérrel, levelekkel, szárakkal, virágokkal és terméssel, vagyis minden résszel, amije csak van a növénynek. Ez az egyik. És most vizsgáljunk meg azt a kis magot, amelyből ismét kinőhet a növény. Aki a magot vizsgálja, csak egy kicsi magocskát lát, de ebben a kicsi magocskában már benne van az egész növény; egy meghatározott módon bele van burkolva. Miért van beleburkolva? Mivel a magot elvették a növénytől, mivel a növény minden erejét beleadta a magba. Ezért az okkultizmusban két folyamatot különböztetnek meg: az egyik abban áll, hogy a mag kibontakozik és egy egész növénné fejlődik – ez az evolúció; a másik pedig abban, hogy a növény összehúzódik, úgyhogy a formája egy meghatározott módon bekúszik a magba – ez az involúció. Ily módon, ha valamilyen lény, melynek sok szerve van, úgy formálódik, hogy már semmi sem látszik ezekből a szervekből, hogy egy kicsi résszé zsugorodtak össze, akkor ezt involúciónak nevezik, a szétválást, kibontakozást evolúciónak. Az életben mindenütt ez a kettősség váltakozik, de mindig csak a megnyilvánultban. Ezt nem csak a növényeknél lehet megfigyelni, ugyanez a helyzet az élet magasabb területein is.

Kövessék egyszer például gondolatban az európai szellemi élet fejlődését Ágostontól Kálvinig a középkoron túl. Ha tekintetüket hagyják ennek a kornak a szellemi életén elkalandozni, akkor magánál Ágostonnál egy meghatározott misztikus mélységet látnak meg. Senki sem tudja olvasni a műveit, különösen a „Vallomásokat” anélkül, hogy ne érezze, hogy milyen mélyen bensőséges volt ennek az embernek az érzés-élete. Aztán ha tovább haladunk az időben, egy olyan csodálatos jelenséget fedezünk fel, mint Scotus Eriugena, a szerzetes, aki Skóciából származott, s ezért skót Jánosnak is hívták, aki Kopasz Károly udvarában élt. A templomban sikertelen volt; a legenda azt meséli, hogy a rendtestvérei gombostűkkel kínozták halálra. Ezt természetesen nem szó szerint kell venni, de az, hogy halálra kínozták, igaz. Egy nagyszerű könyvet írt: „De divisione naturae” – „A természet osztályozása”, amely rendkívüli mélységről árulkodik. Aztán az úgynevezett német „Papok utcája” (Pfaffengasse) misztikusait találjuk, ahol az érzéseknek ez a mélysége a teljes néptömeget átfogta. De ez nemcsak a papság vezetése

volt, hanem a nép is; a szántóföldön vagy kovácsműhelyben dolgozó embereket is átfogta az érzéseknek ez a mélysége, amely a kor sajátosságaként ily módon kifejeződött. Tovább haladva Nicolaus Cusanus-t találjuk, aki 1400-1464 között élt. És így nyomon követhetjük az időt egészen a középkor végéig; mindig megtaláljuk az érzésnek azt a mélységét, azt az intimitást, amely minden körre kiterjed. Ha most ezt a kort összehasonlítjuk egy későbbivel, amely ezt váltotta, azzal, amelyik a XVI. században kezdődött és egészen felénk nyúlik, akkor egy hatalmas különbséget veszünk észre. A kiindulópontban Kopernikust találjuk, aki egy átfogó gondolat révén a szellemi élet megújulását idézi elő; ezt a gondolatot annyira beépítette az emberiségbe, hogy azt, aki kicsit is másként gondolkodik, ma bolondnak tartják. Látjuk Galileit, aki a pisai templomi lámpa lengése alapján fedezi fel az inga törvényeit. Így lépésről lépésre követni tudjuk az idő múlását, és mindenütt egy szigorú ellentétet találunk a középkorral. Az érzés egyre inkább csökken, a bensőségesség eltűnik; az értelem, az intellektualitás egyre inkább előlép, az emberek egyre okosabbá és értelmesebbé válnak. Két korszak követi egymást, melyek jellege épp ellenkező. A szellemtudomány mindkét időbeli korszakot megmagyarázza nekünk. Van egy okkult törvény, amely azt mondja, hogy ennek így kell lennie. Az Ágostontól Kálvinig tartó időszak a misztikus evolúció és intellektuális involúció korszaka volt, azóta az intellektuális evolúció és misztikus involúció korszakában élünk. Mit jelent ez? Ágostontól a XVI. századig a misztikus élet külső kibontakozásának időszaka volt, akkor ez az élet volt kívül. De valami más akkor még csak csírában volt: az intellektuális élet. A maghoz hasonlóan rejtőzött a szellemi Földben, hogy a XVI. század után fokozatosan kibontakozzon. Vagyis abban az időben az intellektuális élet ugyanúgy involúcióban volt, mint ahogy a növény benn van a magban. A világban semmi sem tud létrejönni, ha előtte nem volt ilyen involúcióban. A XVI. századtól az intellektualitás evolúcióban van, a misztikus élet háttérbe lépett, involúcióban van. És most eljött az idő, amikor a misztikus életnek ismét elő kell lépnie, amikor a teozófiai mozgalom révén ismét fejlődésbe, evolúcióba kell fordulnia.

Tehát az életben mindenütt az involúció és az evolúció váltakozik abban, ami megnyilvánul. De aki itt megáll, az csak a külső oldalra tekint. Aki az egészre akar tekinteni, annak egy harmadikat kell hozzá tenni, amely e kettő mögött van. Mi ez a harmadik? Képzeljék el, mintha a külvilág jelenségeivel szemben állnának, és töprengenének rajta. Önök itt vannak, a külvilág pedig ott, és elgondolkoznak rajta. Ezek a gondolatok korábban nem voltak itt. Ha például a rózsáról alkotnak gondolatot, akkor ez a gondolat csak abban a pillanatban keletkezik, amikor a rózsával kapcsolatba kerülnek; önök itt voltak, a rózsa ott; és ha most felébred önökben a gondolat, a rózsa képe, akkor abban valami egészen új, valami korábban nem létező keletkezik. Az élet más területein is ez megy végbe. Képzeljék el az alkotó Michelangelót. Michelangelo szinte sosem modell alapján dolgozott. De képzeljük el, hogy összegyűjtött egy csoport modellt. Michelangelo itt volt, a modellek pedig ott. De az a kép, amely Michelangelo lelkében megjelenik erről a csoportról, az egy új, egy teljesen új alkotás. Ennek semmi köze sem az involúcióhoz, sem az evolúcióhoz. Ez egy teljesen új dolog, az érzékelni képes lénynek az adni képes lényvel való kapcsolatából keletkezik. Az ilyen új alkotás mindig lénynek lényvel való kapcsolatából keletkezik. Az ilyen új alkotások egyfajta kezdetet jelentenek. Emlékezzenek arra, mit vizsgáltunk itt tegnap, milyen alkotóak a gondolatok, mennyire meg tudják nemesíteni a lelket, és később még a test formálásán is dolgoznak. Az, amit valamikor valamilyen lény kigondolt, gondolati teremtés, képzetalkotás, az dolgozik, tovább hat. Ez egy új teremtés és egyidejűleg egy kezdet, de következményeket von maga után. Ha ma jó gondolataik vannak, akkor ezek a gondolatok gyümölcsözőek a legtávolibb jövő számára, hiszen a lelkük a saját útján halad a szellemi világban. A testük visszatér az elemekhez, felbomlik. De még ha mindaz el is pusztul, aminek köszönhetően a gondolat keletkezett, a gondolat hatása megmarad, a gondolat tovább működik. Vegyük megint Michelangelo példáját. Az ő nagyszerű képei emberek millióira gyakoroltak felemelő hatást. De ezek a képek valamikor porrá válnak, és lesznek olyan nemzedékek, amelyek semmit nem fognak látni az ő

alkotásaiból. Az, ami Michelangelo lelkében élt, mielőtt az alakjai külső formát öltöttek volna, ami az elején az ő lelkében, mint új teremtés élt, az tovább él, megmarad, és egy későbbi fejlődési fokon előlép és formát ölt. Tudják-e, hogy ma miért találkozunk felhőkkel és csillagokkal? Mivel a múltban volt egy lény, akinek gondolata volt a felhőkről és a csillagokról. Minden gondolat-teremtésből fakad, és a gondolat egy új teremtés. Gondolatból keletkezett minden, és a világ legnagyobb dolgai az istenség gondolataiból fakadtak.

Itt van a harmadik. A dolgok váltakoznak a megnyilvánulásban az evolúció és az involúció között. De emögött mélyen rejtve egy harmadik áll, amely előbb a töltést (Fülle) adja, egy teremtés, amely egy teljesen új teremtés, amely a „semmiből” keletkezett. Három dolog tartozik tehát össze: s semmiből való teremtés, majd amikor ez megnyilvánul és halad az időben, akkor észlelhetik a megnyilvánulás formáit: az evolúciót és involúciót.

32. Berlini előadásból, 1909. június 17.

(GA107-ből)

A keresztény ezotériában a körülményekből kiinduló teremtést szellemben való teremtésnek nevezik. És a helyes, szép és erényes körülményekből kiinduló teremtést Szent Szellemnek nevezik a keresztény ezotériában. A Szent Szellem lelkesíti az embert, amikor olyan állapotban van, hogy a semmiből kiindulva teremtsen meg a helyeset vagy igazat, szépet és jót. De ahhoz, hogy az ember képes legyen a Szent Szellemnek ebben az értelmében létrehozni, először alapot kellett, hogy adjanak számára, mint minden, a semmiből való teremtés számára. Ezt az alapot Krisztusnak az evolúciónkba való belépése adta meg számára. Mivel az ember át tudta élni a Krisztus-eseményt a Földön, képessé vált felemelkedni a Szent Szellemben való teremtéshez. Tehát maga Krisztus hozta létre a legjelentősebb, legmélyebb alapot. Amikor az ember olyanná válik, hogy szilárdan áll a Krisztus-élmény talaján, akkor a Krisztus-élmény egy olyan kocsi lesz, melybe beszáll, hogy továbbfejlessze magát, akkor Krisztus elküldi neki a Szent Szellemet, és az ember képessé válik majd a továbbfejlődés értelmében a helyeset, szépet és igazat teremteni.

Látjuk tehát, hogy a Szaturnuszon, Napon és Holdon keresztül az emberbe bevésődött utolsó lezárásaként a Földre jött a Krisztus-esemény, amely az embernek azt a legmagasabbat adta, amely képessé teszi őt arra, hogy a jövőre irányuló perspektívával éljen, és egyre többet alkosson a körülményekből, abból, ami nincs itt és nincs ott, hanem ami attól függ, hogy az ember hogyan viszonyul a saját környezetének tényeihez, ami a legtágabb értelemben a Szent Szellem. Ez viszont a keresztény ezotéria egy ilyen aspektusa. A keresztény ezotéria a fejlődésről alkotott legmélyebb gondolatunkhoz, a semmiből való teremtés gondolatához kapcsolódik.

Ezért egyik valódi fejlődési elmélet sem vetheti el a semmiből való teremtés gondolatának támogatását. Tegyük fel, hogy csak evolúció és involúció lenne, akkor egy örök ismétlődés volna, mint a növénynél, akkor a Vulkánon csak az létezne, mint ami a Szaturnuszon kezdődött. De az evolúcióhoz és involúcióhoz hozzáadódik a semmiből való teremtés, és belép a fejlődésünk közepébe. A Szaturnusz, Nap és Hold elmúlása után a Földre lép Krisztus, mint nagy gazdagító elem, hogy a Vulkánon valami teljesen új legyen, valami, ami a Szaturnuszon még nem létezett. Aki csak evolúcióról és involúcióról beszél, úgy fog a fejlődésről beszélni, mintha minden csak ismétlődne, mint egy körforgás. Az ilyen körforgások azonban sohasem tudják a világfejlődést valóban megmagyarázni. Csak ha hozzáadjuk az

evolúcióhoz és involúcióhoz a semmiből való teremtetést, amely újat illeszt be a meglévő feltételek közé, akkor juthatunk el a világ valódi megértéséhez.

III.

KÜLÖN ELŐADÁSOK

33. A kabbaláról

Berlin, 1904. március 18.

Láttuk, hogy a Bibliát egyre mélyebben és mélyebben lehet megérteni, minél mélyebben hatolunk a teozófiai tanításba. De ma már látni kell, hogy a teozófia, a teozófiai bölcsesség hogyan haladt át az évezredekben, és a különböző korokban csak a nevekben, szavakban stb. különbözött. A mai vázlatnak azt kell kifejtenie, amit az ókori zsidók tanítottak. Maga a kabbala még a zsidók között is valami olyan, hogy a mély bölcsességével kapcsolatban nagyon keveset tudnak. Néha ott jelenik meg, ahol a legkevésbé számítunk rá. Ha találkozunk egy tudós zsidóval, aki magából a legtávolabbi Galiíciából jön, aki a kinézetével nem sokat törődik, és a civilizált emberiség számára visszataszítónak tűnik, akkor egy olyan tapasztalathoz juthatunk, hogy ő még ismeri a kabbalista bölcsesség maradványait. Ausztriában „csodarabbiknak” nevezik ezeket az embereket, mivel ismernek bizonyos külső mágikus művészeteket, például a mi modern orvosainknál sokkal jobban tudják használni a szuggesztiókat. Még bizonyos fokig beavatottak is.

Mondok valamit arról, ami a kabbalában található. A „Teosophie” c. könyvemben megtalálható, hogy ezek a titkos tanítások megegyeznek azzal, amit mi a teozófiában tanulunk.

A kabbala tizenkét tagot különböztet meg a világon belül, melyek közül az első és az utolsó titkos marad, mivel azok szavakban egyáltalán nem fejezhetők ki. Csak a többi tíz fejezhető ki szavakban. Ez a megmaradt tíz három csoportra oszlik: először is, az úgynevezett szellemi világra, a tiszta szellemi lények világára, másodszor a lelki világra, harmadszor a testiség világára.

A kabbalista egyből ezt mondja minden tanítványának: A szemeiddel sosem tudod szemlélni ezt a három világot, csak a „birodalmat” tudod szemlélni. A „birodalom” az, ami a mi világunk, ami körbevesz minket. Látok egy embert, mondja a kabbala tanítványa, de amit látok, az a „birodalomban” van. Valójában ez az ember egy háromtagú világban található. Van teste, lelke és szelleme. A testnek köszönhetően lélegzik, táplálkozik, a léleknek köszönhetően érez, és a szellemnek köszönhetően gondolkodik. És mindez számunkra mint egy egység, mint egy „birodalom” jelenik meg. Ez a tizedik tag. Ez a tizedik tag a többi kilenc különböző módokon való egybeolvadása.

Először is: a testiség világa: a testiségnek is három tagja van. Minden test önmagában létezik. Ha nem létezne önmagában, akkor egyáltalán nem létezne. Amikor beleütközöl, akkor érzékeled a szilárdságát. Amikor az ütközik beléd, akkor a külső kinézetét (Schein) észleled. Ezért ezeket különböztetik meg: alap, keménység, kinézet. Ez a testiség három szefirája. Tehát négy szefiránk van:

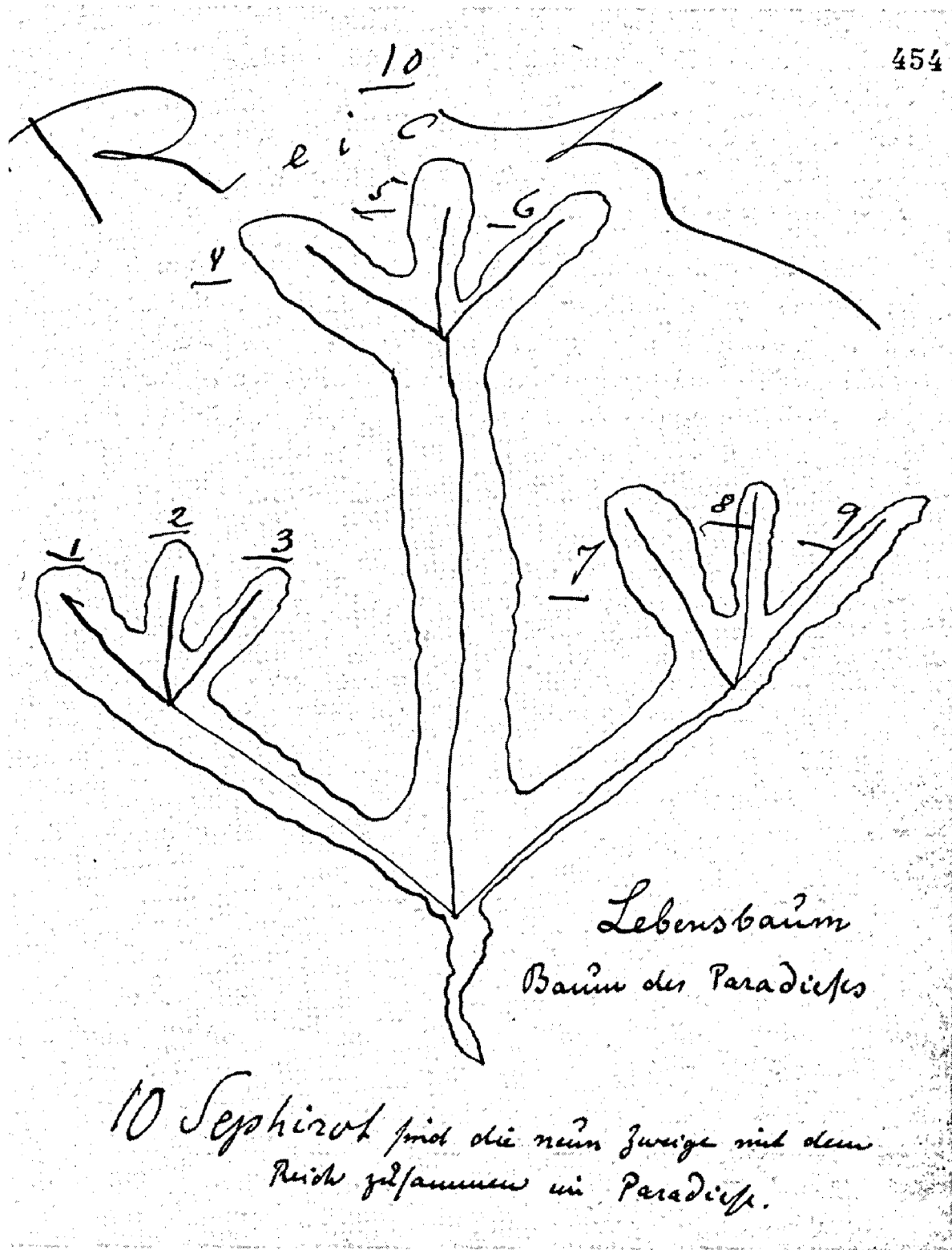
Birodalom	10
Keményység	9
Alap	8
Kinézet	7
Másodszor: a lélekvilág. Ismét három szefira. Az első szefira: ez az, amit mi most, a teozófiában szimpátiának nevezünk és amit a kabbala szeretetnek hív. A szeretet az, amit a lélektest kiad, amikor egy másikhoz közeledik. Ahogy a testből felém lép a keménység, úgy a szeretet az, amit én kiadok.	6
A második szefira a könyörület, amely már nemcsak átadó, mint a szeretet, hanem már jobban magába van zárva; nem úgy adja át magát, mint a szeretet, hanem belülről adja át.	5
A harmadik szefira az igazságosság, amely csak kiegyenlít.	4
Ez a három lélek-szefira.	
Most a szellemi világ szefiráiról. Valójában ők a tevékenyek.	3
Az elsőt a kabbala világértelmennek nevezi.	
A másodikat világgondolatnak: olyan értelem, melynek gondolatai vannak.	2
A harmadik az alap-szefira, melyet a kabbalista csúcsnak vagy koronának nevez, az értelem és gondolat egyesítésének (Kether: csúcs)	1

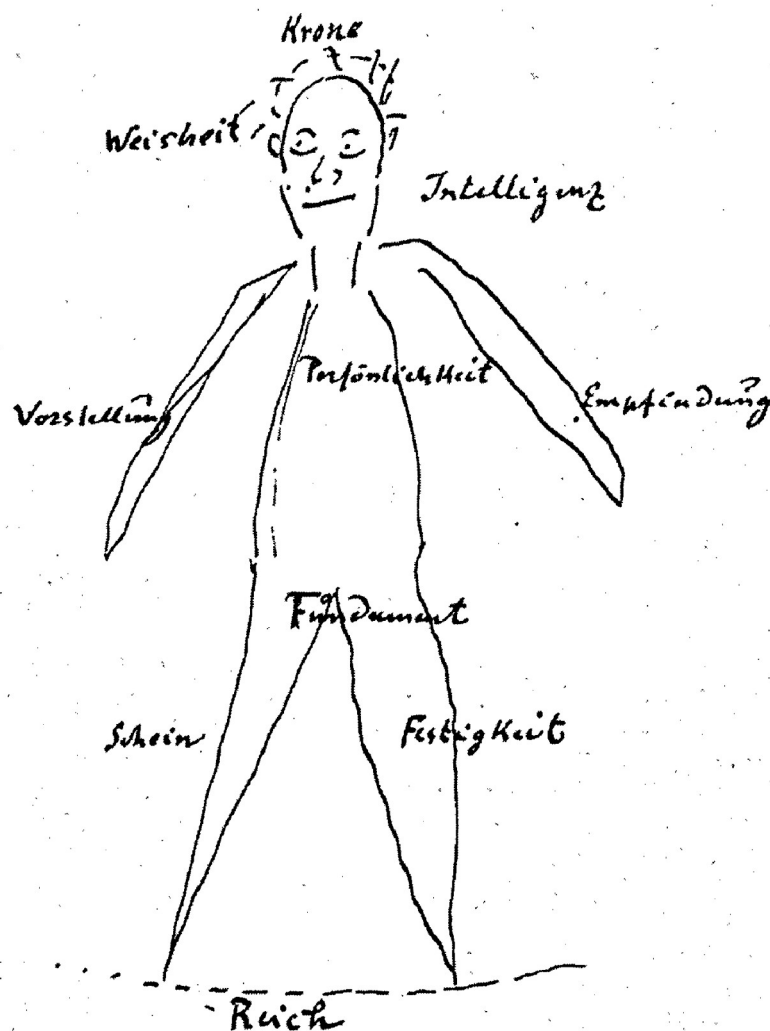
Ez a tíz szefira lényege. A kabbalista tehát ezt mondja a tanítványnak: Minden egyes világnak van benned egy tagja. A testi világból van a vegetatív lelked (nefes), a növényi lelked, az étertested. A lelki világból van a szenvedély-lelked, az érzőlelked (ruah), a szellemi országokból van a gondolkodó lelked (nesama).

Ez volt a zsidó okkult tanítás váza.*

*A korai gnosztikus tanításokról szóló későbbi magyarázatok itt kimaradtak, mert nem csak hiányosak, de nyilvánvalóan tévesek is, és a Rudolf Steiner által használt irodalmi forrásokat nem lehetett meghatározni. Az előadás jegyzetei azonban teljes egészükben megtalálhatók a „Beiträge zur Rudolf Steiner Gesamtausgabe” 29. füzetében.

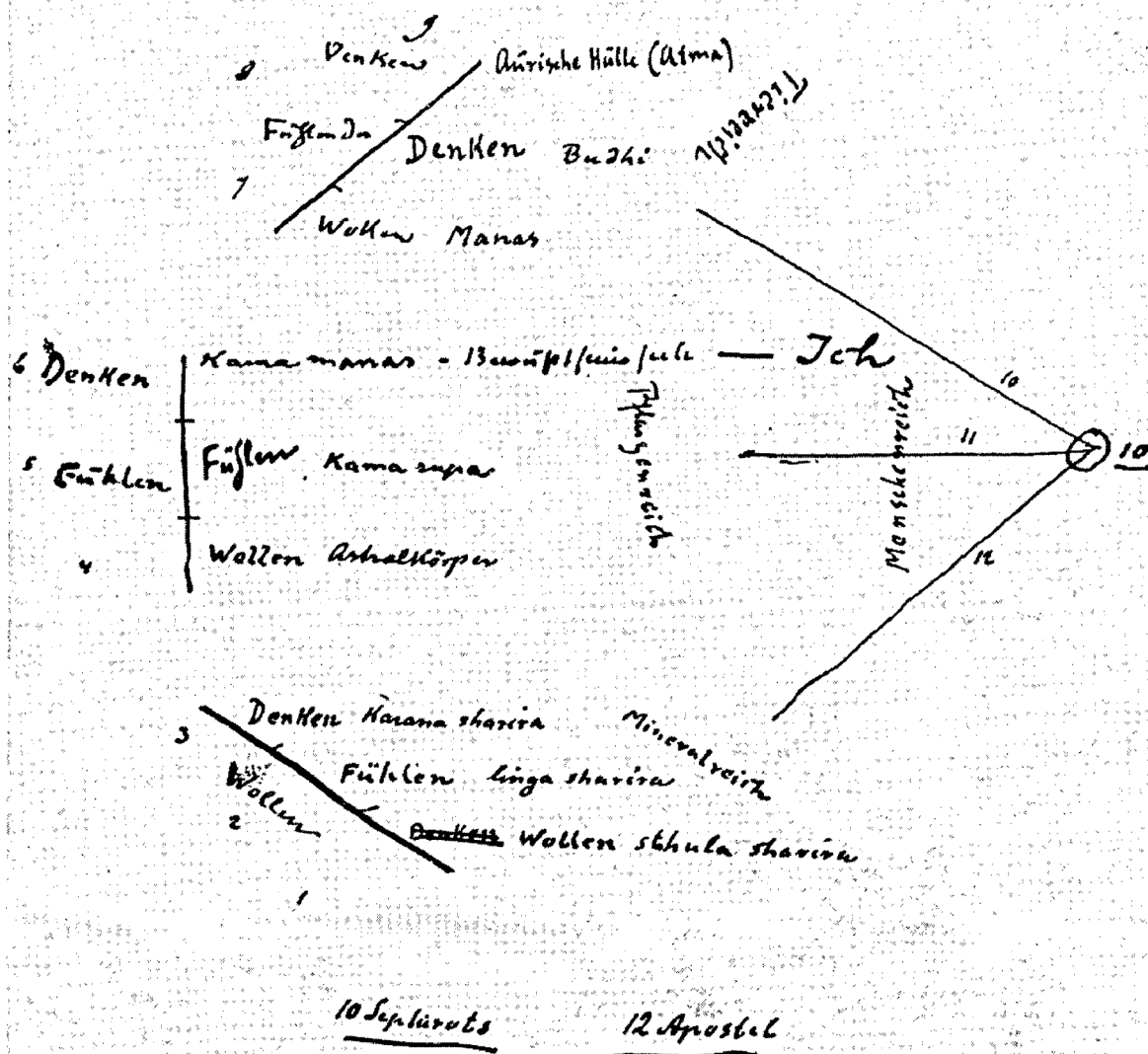
A következő négy oldalon: 4 feljegyzés papírlapon a szefira-kategóriák-problémához

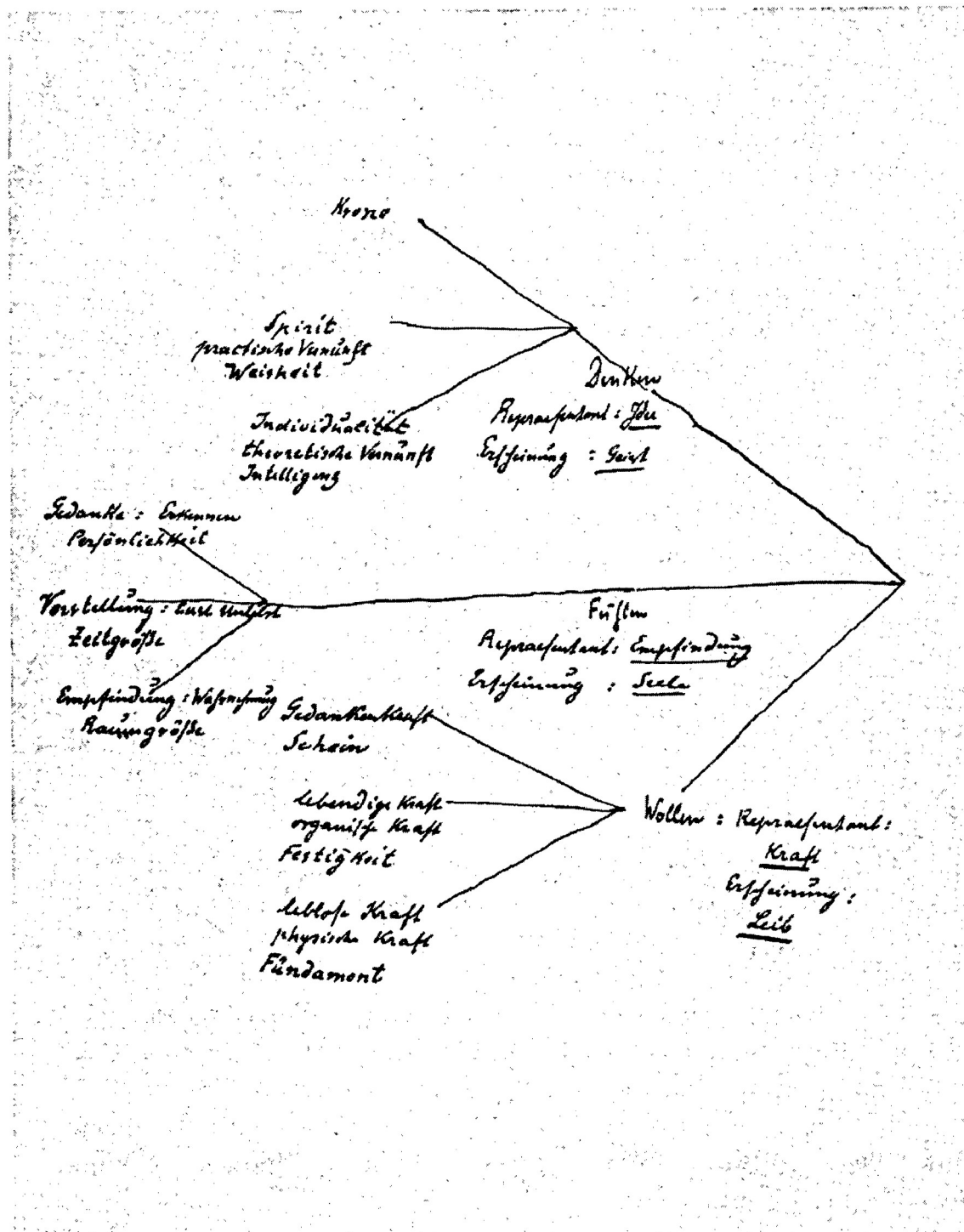

Der Lebensbau ist die Summe der Sepiots d. i.

Adam Kadmon. / Wasserstein Erhellung
© © ÷

34. Szimbólumok, mint az ősbölcsesség kifejezői

Berlin, 1905. március 27.

Az utolsó órán az ötödik gyökér-rasz fejlődéséről beszéltem. Távollétem idején lehetőségük lesz hallani az előző, az atlantiszi fajtól.

Az úgynevezett titkos tanítás mindig is meghatározott képekben és szimbólumokban fejezte ki azt, amit elmondhat, mivel némely igazságot nehéz a hétköznapi nyelvünkön kifejezni. Előítélet azt gondolni, hogy az igazságok mindig világosan kifejezhetők, mivel az igazság sokkal idősebb a nyelvünkénél. A nyelv csak a korunkat megelőző főkorszakban, az atlantiszi időszak idején fejlődött ki. Az atlantisziak egy olyan földrészen éltek, amely ma már nem létezik, és a jelenlegitől lényegesen eltérő körülmények között. Az éghajlat, a levegő és a víz körülményei teljesen mások voltak akkor, mint ma. A nyelv legelső kezdeményei az atlantiszit megelőző, lemúriai korban keresendők, ami akkor természetesen nem beszéd volt, csak egyes hangok egyfajta hangzása (Dahintönnenlassen).

Az igazság, a bölcsesség az emberi nyelv létezését már megelőzte. De mivel az emberi nyelv még fiatal, nem tudja szavakba foglalni azt az ősi örök bölcsességeket, melyek létrehozták a világot, és melyek még mindig teremtő módon hatnak a világban. Ezeknek a bölcsességeknek a tanításait mindig titokban végezték, és a tanítványokkal csak akkor közölték, ha az már megtanulta a jelek szimbolikus nyelvét, amelyen ezeket a titkokat közölték. Ezeket a jeleket a mi nyelvünkre nehéz lefordítani. Még ma is szükség van arra, hogy használjuk a szimbolikus jelöléseket és képeket bizonyos dolgok számára, melyek jobban kifejezhetők képekkel, mint szavakkal.

Nagyon nehéz megérteni az átmenetet attól az emberi formától, amelyben még nem volt két nem, a mi modern formánkhoz. Az ember teste nagyon megváltozott a hosszú fejlődés során. A lemúriai korban a test egyfajta tüzes köd volt, mint valami tüzes felhő. Akkor még szilárd Föld sem volt. Habár az emberi test ugyanazokat az anyagokat tartalmazta, mint a mai test, de gáznemű volt. Gyorsan különböző metamorfózisokon ment keresztül. Az akarata a formája kifejezését jelentette. Ha akart valamit, akkor nem tudta a kezével megfogni, hiszen az nem volt neki, először kezet alakított ki magának, majd utána megfogta. Ma ez fantasztikusan hangzik.

Mi a mi modern történelmünk? Hiszen csak néhány évezredet ismerünk a Földön. A földi fejlődésünk legrégebbi idejéről semmilyen feljegyzésünk sincsen, mivel még nem volt semmilyen kövület, vagyis kőbe vésett lenyomat. Az anyag, amely most a külvilág dolgait és a saját emberi testünket képezi, teljesen megváltozott az ősidők óta. Fizikailag lehetetlen azoknak az állapotoknak a kutatása. Csak okkult kutatáson keresztül lehet erről valamit megtudni, és ehhez a kutatáshoz rendelkezésünkre áll az Akasha-krónika. Ez az Akasha-krónika tartalmazza mindazt, ami a szellemi világban történik, és mivel a fizikai a szellemi kiáramlása, benne minden megvan, ami egyáltalán megtörtént és történik.

Az ember a nap folyamán benyomásokat tapasztal, és lelkileg feldolgozza azokat. Az asztráltest tartalmazza a nappali élet minden visszhangját, mindazt, amit az ember érzett, kívánt és gondolt. Ez az asztráltest az asztrális térben él, és az, ami benne végbemegy, képmásként belepecsételődik az asztrális világba, mint hullámok, és az megmarad. Ebben a fizikai nappali élettől megszabadult állapotban az ember a magasabb világokba írja azt, amit átélt, és ez megmarad. Így az ember alvásakor tevékeny az örökkévalóság számára. Amikor alszik, lelki és szellemi teste a fizikai és étertesten kívül van, de ennek nincs tudatában. Csak a tisztánlátó láthatja, hogyan haladt az ember lelkén át az, ami később beíródott az Akasha-krónikába.

Minél távolabb megyünk vissza a múltba, annál inkább az Akasha-krónikára kell támaszkodnunk, és minél távolabb megyünk, annál tisztább ez a krónika. A legkönnyebb a Föld messze távoli állapotaiban olvasni, amikor a Föld még nem volt fizikai. Sokkal nehezebb az atlantiszi időszak idején olvasni, és a legnehezebb az Atlantisz utáni időszak idején. Hiszen az olvasónak a lelkéből gondosan el kell távolítania minden saját tudását ezekről az időkről, hogy az ne hamisítsa meg a krónikát. Ezért könnyebb kutatni valamit a legősibb időkről, melyekről még nincsen érzékszervi képünk.

De akkor is előállhat egy hatalmas zűrzavar, ha valaki nem teljes biztonsággal olvassa ezeket a leírt jeleket. Például, ha valaki a római időkben élt, vegyük Vergiliust. Amikor Vergiliust az Akasha-krónikában észleljük, akkor ebben az Akasha-krónikában úgy tűnik, mint egy élő kép, mint egy valódi élet; ez magának az életnek mintegy ismétlődése. És Vergiliusnak ezt az életét ismét kibontakozónak lehet látni, ez pontos reprodukciója annak, ami akkor történt. Most már láthatjuk Vergilius életét újból kibontakozni; hűen visszaadja az akkor történeteket. Ha kérdéssel fordulunk ehhez a képhez, akkor az úgy válaszol, ahogy Vergilius válaszolhatott volna. Swedenborg beszélgetett Vergiliusnak ezzel az Akasha-alakjával. Vergilius individualitása maga is átment egy saját, egy másik fejlődésen. Ha valaki ezt nem különbözteti meg pontosan, akkor összekeverheti.

Most olyan szimbólumokról szeretnék beszélni, melyeket az okkultizmusban mindig használtak a kétnemű embertől az egyneműre való áttérés ideje számára, a nemek kettéválására a lemúriai korban. Három szimbólumról van szó.

Az első szimbólum: az ember megkapta eredendő fegyverzetét (Waffenrüstung) és a kétélű kardot.

A második szimbólum a hét fa.

A harmadik szimbólum a tízlapos könyv.

A fegyverzet a Föld szilárd elemeinek és a fizikai testünk szilárd elemeinek az eredendő rokonságára utal. Ez a test, amely a szilárd Földdel áll kapcsolatban, az emberi természet első állapota. Ez nem mindig volt így. Korábban a Föld teljesen másmilyen volt. Az, ami most szilárd, akkor más állapotú volt, mivel ez valami egész más anyaggal volt keveredve, ma ezek szét vannak egymástól választva. Ezt valahogy így jelölték: $Ph + G == Physischer Körper + Geist$ (fizikai test + szellem), ebben a formulában azt tanulták, hogy arra nézzenek, hogy a szellem hozta létre a testet. Csodálkozva állhatunk azelőtt, amit ez a test rejt, például amikor látjuk, hogy milyen csodálatos módon van megszerkesztve a combcsont vázrendszere. A legbölcsebb építész sem tudta volna jobban megoldani azt a problémát, hogyan lehetne [az egész testet megtámasztani] a legkevesebb anyaggal. Vagy ha megnézzük a szív anatómiáját, amely csodálatos módon működik az egész élet folyamán, minden olyan támadás ellenére, melynek az ember esztelensége miatt ki van téve, aki olyan mérgeket fogyaszt, mint az alkohol, a kávé, stb.

Ha ezt a szellemet egy cselekvő, aktív erőnek és az anyaggal összevegyítettnek képzeljük el, akkor két állapotunk van, melyben létezhet a test. Itt van a kezdeti burok, melyben a szellem még közvetlenül tevékeny volt, áthatóan és tökéletesítően. Aztán elkülönült. A második, amivel az ember rendelkezik, a növényvilággal közös: növekedés, szaporodási erő, vagyis életereje van: $Lk. + W. = Lebenskraft + Wasser$ (életerő + víz). Ahogy a fizikai a szellemmel áll kapcsolatban, úgy az életerő a vízzel. Az okkultista a vízben életet lát. Harmadikként az emberben felébredt a vágy ereje. Ez kezdetben a tüsszel, mint szellemi erővel egyesült. A vágy erejéből az emberben szenvedély, káma keletkezett. A kámában az ember a tüsszel egyesült. $Wk. + F. = Wunschkraft + Feuer$ (vágy ereje + tűz).

Korábban az emberi Én nem kötődött az egyénhez, hanem egy központ volt az emberi létesülést körülvevő elemek tomboló tengerében. Egy bizonyos degenerált visszhangot lehet látni, amikor a szellem megjelenik az anyagiságban, a kristályképződésben. Akkor a fizikai test szintén kristályos

(kristallförmig), sugárzó volt. Beszívta az életerőt és visszahagyta a vizet. Aztán az ember beszívta a tüzet, és meleg vért kapott.

Aztán megkapta a kétélű kardot, vagyis az Ént, amely kívülről belülré és belülről kívülré tud hatni. Hatalmat kap a föld-, víz-, tüzerők felett, melyek neki vannak alávetve. Amikor a káma összekapcsolódott a tűzzel, a víz az életerővel, az anyag a szellemmel, akkor az ember létrehozta a maga páncélját, akkor megkapta a kétélű kardot.

A hét fa a hét módja annak, hogyan tudja az ember kifejezni magát. Itt van előttünk az emberi lények múltja, jelene és jövője. Először megvan a fizikai burok (Sthula sharira), aztán az étertest (Prana), benne a szaporodási, a táplálkozási és a növekedési erők hatnak, harmadjára az emberi lény azon része, melyben a késztetések és szenvedélyek élnek, az asztrálest, és csak utána jön a központ negyedikként, az ember öntudata. Az ember a négytagúságát nem tudatosan, a saját közreműködése nélkül kapta. Ahogy megkapta az öntudatot, elkezd dolgozni magán, és elkezdi szervezni az asztrálestét. Ennek köszönhetően asztrálestét fokozatosan sugarakkal hatja át belülről kifelé. Ez a munka a mi Atlantisz utáni korszakunk végén fejeződik be, akkor az asztrálest telítődik a manasszal.

Hét stádium van:

1. A lét fája
– ahol az ember kifejleszti a fizikai testét
2. A növekedés fája
3. A rokonság fája
– ahol az ember szimpátiát és antipátiát fejleszt a környezete iránt
4. A jó és a gonosz tudásának fája
– ahol az emberek elzárkóznak a külvilágtól
5. Az élet fája
– ahol az ember éltetni kezdi asztráitestét
– átmenet a káma-testtől a manasz felé
6. A szó fája
– ahol az embernek képes meghallani az úgynevezett belső szót, ahol misztikus tudással rendelkezik
7. Az üdvözültség fája (Der Baum der Gottseligkeit) – amikor az ember a Mindenség üdvözültségében van

Következő alkalommal a tízlapos könyvről mondok el valami. Az emberiség hatalmas tanítói úgy olvastak ebben a tízlapos könyvben, ahogy a mai ember betűz.

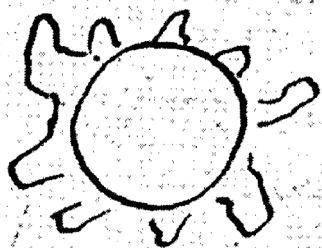
Der Mensch wird in der 6. Ründe alles, was ihm
ist, nun außen anleben.

Nun wird dann der Mensch in einer feineren
Luftartigen, physischen Materie sein.

Das Wort ist Materie geworden.

Vorausgenommen ist dies ein Christenbildnis.

Das Wort ist Fleisch geworden.

7 Bäume

Baum des Daseins

Baum des Worts

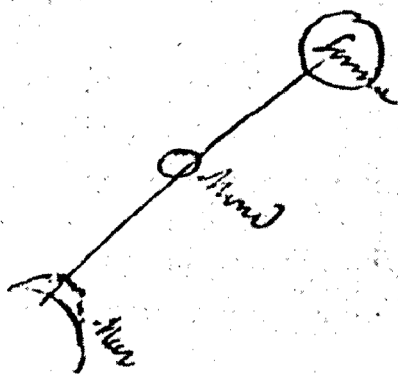
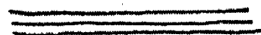
Baum der Verwandtschaft

Baum der Erk. d. G. u. N.

Baum der Liebe

Baum der Werke (Liebe)

Baum der Gerechtigkeit.

35. A tízlapos könyvről

Berlin, 1905. április 3.

Legutóbb felhívtam a figyelmet arra, hogy ahhoz, hogy az okkultizmusban világosan ki tudjuk fejteni magunkat, szükség van egy szimbolikus kifejezőmódra. Ami ma körbevesz bennünket, csak egy bizonyos ideje ilyen, ami valójában rövid, hiszen az őseink az atlantiszi és a lemúriai időszak alatt egészen más körülmények között éltek. A modern ember erről már nem tud semmilyen fogalmat sem alkotni. Ugyanakkor, ha a ma létezőt helyesen akarjuk érteni, fel kell emelkednünk azokhoz a fogalmakhoz és ideákhoz ... [hiány a feljegyzésekben].

A nyelv még nem annyira régi, csak az atlantisziak idején fejlődött ki. A lemúriai elődeinknek még nem volt nyelvük, csak egyfajta énekük volt, hatalmas mágikus erejű hangjaik, melyek varázseszközök voltak, és a modern ember számára bizonyára artikulálatlannak tűnének, de melyek szépségben és harmóniában mindazt felülmúlták, amit ma a legmagasabb állatoktól hallhatunk. Ezeknek a hangoknak erejük volt ahhoz, hogy például kényszerítsék a virágokat a gyorsabb növekedésre vagy mozgásba hozzanak élettelen tárgyakat. Ezt nem lehet összehasonlítani a mai hétköznapi nyelvünkkel. Ezért a nyelvünkkel nem tudjuk jelölni azt, ami a magasabb dolgokhoz tartozik.

Az okkult iskolákban mindig allegorikus nyelvet és allegorikus írást használtak. Ezek az allegorikus jelek állandó kifejezési formulák, melyeket meg kell tanulni megérteni. Az egyik formula például a tízlapos könyv. Mi az a tízlapos könyv?

A tízlapos könyv valami igazi, valóságos. Ebben a könyvben hatalmas tartalom van, de ezek a formulák egyszerűnek tűnnek. A titkos tanítvány számára ez valami teljesen valós, de egészen másképp kell olvasni, mint egy szokásos könyvet, hiszen a szokásos értelemmel rendelkező embernek a betűkből szavakat, a szavakból mondatot kell alkotnia. A titkos tudomány gondolkodása másmilyen, olyan, hogy az egységet ragadja meg, rögtön áttekinti a hatalmas összefüggéseket, ez a megélt tapasztalat, a magasabb valóságok szemlélése. Az ember a részletekből alkot gyűjtőfogalmat. A titkos tudományok tudósa intuitív fogalmat kap belső tapasztalat által, és ez nem függ sok külön tapasztalattól. Olyan ez, mint egy ember, aki például oroszánt látott, létrehozhatja magának az „oroszán” fogalmát.

Ugyanígy egyszerre kap fogalmat a titkos tudományok tudósa az asztrális és mentális lényekről, mivel a dolgokat egyidejűleg szemléli. Minden szellemi dolognak van ösképe. Ugyanúgy, ahogy a művész fejében van egy meghatározott intuitív kép, és ez alapján a kép alapján száz képet tud megrajzolni, ugyanúgy magasabb síkon megvan minden dolognak az ösképe, melyeket a tisztánlátó szemléli. A dolgok ösképei, a szellemi ősök alapján történő olvasást az okkultizmusban így nevezik: olvasás a tízlapos könyvben. Minden titkos iskolában tudták olvasni ezt a tízlapos könyvet. Már akkor, amikor az ember még nem volt fizikai testbe öltözve, mindenki olvashatta ezt a könyvet.

Helyezzük át magunkat a lemúriai korba, amikor az ember fizikai burokból öltözött. Akkor teljesen képi elképzelésekben élt. A képeket nem kívül látta, hanem a saját belsőjében, például, ha közeledett egy másik emberhez, a lelkében érezte, hogyan keletkeznek bizonyos hő vagy valami élénk színű képek. Ez egy élő álomlátás volt, képi, ugyanakkor nem tudatos. Csak a tanítók és az emberek vezetői tudták rögtön mindazt áttekinteni, amit a többiek csak homályosan észleltek fel-le hullámszerűen a lelkükben. A látásuk nem volt korlátozott, minden kiárult előttük, mint egy kép; nekik csak a figyelmüket kellett erre irányítani. Ez annak a mindent átfogó egységnek a képe, amely a beavatott és a titkos tanítvány számára kínálkozik. Ma nem tudunk mindent egyszerre látni, mivel az érzékszerveinkkel észlelünk. Akkoriban

nem látszott volna különbség például New York és Berlin között. Aki a saját fizikai testén kívül lát, észreveszi, hogy a térbeli különbség számára csak az érzékszerveinek köszönhetően tárul fel. Az egész mai tudomány abból áll, hogy részletekből építkezik, melyek egyesülnek. De azt, ami a szellemi világban megy végbe, nem fokozatosan fedezi fel az ember, hanem amikor egy meghatározott tudatfokra jutott, ott minden nyitva áll.

Így tíz fok van, amely lényegében a tízlapos könyv tíz lapja, amire most először is felhívnam a figyelmet.

Mi található az első lapon? Rendkívül sokat tartalmaz, de ezt át kell élni. Gondoljanak egy virágra. Ha idén elültettünk egy virágot, akkor látjuk, hogyan hajt gyökeret, szárát, ágakat, leveleket, virágokat, és végül magot, csírá, melyet ismét földbe helyezünk. Ebben az egész kicsi csírában már semmit sem látunk a növényből, de az benne van, egy pontba összehúzódva. Nézzünk egy tulipánt, hogyan húzódik össze egy pontba és aztán hogyan terjed ki ismét. Látjuk, hogy a tulipán léte váltakozik egy nagy kiterjedés és egy pontba való összehúzódás között, hogyan tömörödik össze a semmibe. Ezt a kiterjedést és egy pontba való összehúzódást az egész világon megfigyelhetjük, a természetben és az emberben. Még az egész naprendszer is kibontakozik, átmegy egy alvási állapoton, hogy ismét felébredjen. Ezt a két állapotot a teozófiában így nevezik: „manwantara” = kitágulás, és „pralaya” = egy pontba való összehúzódás. A külső észlelés számára semmilyen különbség nincsen a naprendszer csírája és a virág csírája között; a külső érzék számára ezek nem léteznek. A mi modern világrendszerünk egyszer majd egy ilyen pontba húzódik össze; de akkor ebbe a pontba lesz összetömörítve az egész élet, és utána abból ismét előjön. Ha az ember belehelyezkedik a világ e sokszínű, egy pontba tömörített életébe, akkor fogalmat kap arról a teremtő isteni erőről, amely a semmiből teremt. Aki be akar hatolni a világegyetem titkaiba, annak meg kell tanulnia gondolatait egy pontra koncentrálni, de nem egy halott pontra, hanem egy élő pontra, amely egyszerre semmi és minden. Nem könnyű belehelyezkedni a természetnek ebbe az általános alvásába, amely null-élet (Null-Leben), de egyidejűleg össz-élet (All-Leben) is; ezt az embernek éreznie, gondolnia és akarnia kell. A további lapokat csak az olvashatja, aki ezt átgondolta.

Az idő, tér és erő egységét megragadásni, belesüppedni, ez az első lap olvasása. A Dzian-könyv egyik versszakában egy gyönyörű leírást lehet találni.

A második lap a kettősséget mutatja be az egész világon. A természetben járva mindenütt kettősséget találunk: fény és árnyék, pozitív és negatív, férfi és női, bal és jobb, páros és páratlan, jó és rossz. A kettősség minden létesülés természetébe mélyen bele van ültetve, és aki meg akarja érteni a természetet, annak teljesen világossá kell tennie szellemében ezt a kettősséget. Csak amikor meglátjuk a kettősséget a saját életünkben, akkor jutunk el a világ megértéséhez. A titkos tanítvány kötelességének kell hogy tartsa, hogy megtanuljon ebben a kettősségben gondolkodni. Sohasem szabad csak egy dolgot gondolnia, mindig mindkettőt együtt kell gondolnia. Ha például az istenivel való viszonyára gondol: Bennem egy isteni Én él – akkor ez a mondat csak egy dolgot képvisel, melyhez egy másik kapcsolódik: és én is az isteni Énben élek. Mindkettő igaz. A titkos tanítványnak ezt kell mondania magában:

Az ember egy érzéki lény, de szellemi lény lesz; valamikor szellemi lény voltam, és érzéki lénnyé kellett válnom.

Csak akkor ismerheti meg az ember a teljes igazságot, ha azt a belső kötelezettséget veszi magára, hogy sohase egy egységben, hanem mindig kettősségben gondolkodjon. Amikor az ember megtanul ebben a dualitásban gondolkodni, csak akkor gondolkodik helyesen és megfelelő módon.

A tízlapos könyvben ez a második oldal, a második lap olvasása. Ez a kettősség az ősi német isten-mítoszokban és gnosztikus könyvekben is nem egy helyen megtalálható. Voltak olyan durva

elképzelések [hiány a feljegyzésekben] és főként a férfi és női közötti dualitást látták, én mindent erre a dualításra vezettek vissza. De a valóságban a férfi és női csak egy speciális esete egy sokkal magasabb kettősségnek. És ha ezt az esetet vesszük magyarázatként mindenre, akkor elvakítjuk a szemünket a szellemi valóság előtt, és a legalacsonyabbhoz ragaszkodunk.

A harmadik lap a háromságot képviseli. A háromtagúság eszméje mindenütt megtalálható: az ember háromtagú; testből, lélekből és szellemből áll. A gnózis Atyáról, Szóról és Szellemről beszél. Háromtagúság lép elénk az egyiptomi Ozirisz, Ízisz és Hórusz istenségben. A háromtagúság fontos titkot tartalmaz. Aki megszokja, hogy a kettősséget hármasságba fordítsa, egy olyan fogódzóhoz jut, amely az egész világ megértéséhez vezet. A világot háromtagúságában megérteni ezt jelenti: bölcsességgel belehatolni.

A negyedik lap: a püthagorasz négyzet. Az ember négyességgént áll előttem: testből, lélekből, szellemből áll, és ezekben él a negyedik, az öntudat. Ezért Püthagorasz azt mondja [hiány a jegyzetekben]. Az ember alacsonyabban álló természete magából egy magasabb természetet fejleszt. Ez a háromságból kifejlődő négyesség titka. Ez a négyesség megtalálható minden lénynél. Az összes időteret átlátó nagy beavatott átfogó tekintete számára az összes lény egyforma. Az ember fizikai síkon élő négyesség. Az oroszán nem él a maga négyességével a fizikai síkon; itt csak hármassága van: fizikai test, étertest, asztrálest, de az Énje, mint negyedik tagja, a szellemi világban él.

A magasabb természet csak alacsonyabb fokon jelenik meg érzéki természetként. Amikor az ember egészen a rostokig uralni fogja a fizikai testet, akkor atma lesz; amikor uralja az étertestet, akkor budhi lesz, amikor uralja az asztrálestet, akkor manasz lesz. Ez a négyesség: az alacsonyabb természet három tagja, melyek valamikor magasabb természetbe lesznek átalakítva. A négyesség mindegyik lénynél megvan, akikkel csak találkozunk a világban. A nagy időteret átfogó tisztánlátó tekintete számára minden lény egyforma, csak a ... [hiány a jegyzetekben] számára különböznek.

Miben különbözik az oroszán az embertől? Az emberi szem számára az oroszán lejjebb van az embernél, mivel az ember tekintete korlátozott. Ma az ember fizikai síkon él, míg az oroszán a szellemét mentális síkon hagyta, a lelkét pedig asztrális síkon.

Ember

Oroszán

4 mentális

4 Én (a szellemi világból jön)

3 asztrális

3 asztrális

2 éteri

2 éteri

1 fizikai

1 fizikai

A növénynek és az ásványnak is négyessége van. De a növény fizikai síkon csak fizikai testével és étertestével van jelen. A növény és ásvány négyességének többi része a szellemi világban van. De négyessége van az embernek, az állatnak, a növénynek és az ásványnak. Az okkultizmus tanítványának ezt mindig át kell belül élnie, ha a negyedik lapot akarja olvasni.

Ötödik lap: az ötödik lap olvasásakor feltárul mindaz, amit az ember kivetít magából, mint árnyképet kivet a világba. Ez több, mint csak négyesség. Imádni kezd. Bálványimádásnak is nevezik. (?? Он начинает приносить в дар. Называют преклонением перед кумирами Er fängt an zu verehren. Man

nennt das Idolatrie.). Az ember gondolkodó, képzetalkotó lény. Amikor elkezd gondolkodni a dolgokról, isteni okokat tulajdonít nekik. Mítoszok keletkeznek, melyekben az ember összeköti az érzékfelettit az érzékivel. A mítoszok és mondák világa az ősi népek kultúráját képviseli különböző módon. Ez az egész folyamat a beavatott előtt van, és eljön az a pillanat, amikor elkezd megérteni a fonalat, amely az összes mítoszon áthalad.

@@93 Mit jelent például a ló? A ló olyan lény, amely egy meghatározott fokon lemaradt, melyet a fizikai ember a fejlődésében átlépett. De volt egy pillanat a hiperboreus korszakban, amikor az embernek mindenekelőtt az értelem képességét kellett fejlesztenie. A képességek hosszan fejlődnek. Már mondtam önöknek, hogy minden magasabb képességre annak köszönhetően lehet szert tenni, hogy másik lemarad. Ha az egyik emelkedni akar, a másiknak süllyednie kell. Amikor az ember az értelemre való képességet fejlesztette, ez csak annak köszönhetően volt lehetséges, hogy az emberi természet kihelyezte magából azt, amit aztán egy későbbi időben a ló természete fejlesztett ki. Az atlantiszi időszakban fejlődött ki a ló, az embernek pedig volt egy ösztöne, hogy a fejlődése a lóhoz kapcsolódik. Ez az ösztön egy későbbi időszakban mítosszá vált. Az atlantiszi ösztönösen tudatában volt annak, hogy kapcsolat áll fenn az értelmé és a ló között, és ezért az Atlantisz utáni időszak első korszakában a lovat az értelem szimbólumaként tisztelték. Az első Atlantisz utáni korszakoknak az értelmet kellett fejleszteniük. Ezért az Apokalipszisben, amikor felnyitották a hetedik pecsétet, lovakat mutatnak. Odüsszeusz falovat gondol ki.

A mítoszok megértéséhez három dolog kell: először is a mítoszt szó szerint kell venni; másodszor, szimbolikusan kell érteni – ezt történik a vallásokban – harmadszor ismét szó szerint, magasabb értelemben kell érteni. Amikor ez a csodálatos kapcsolat megjelenik az intuitív tekintet előtt, ez az ötödik lap olvasását jelenti.

A hatodik lap: ez tartalmazza a titkokat arról, amit az ember érzékfelettiné ismer fel, és amihez törekszik. Erre a hatodik lapra vannak feljegyezve az ideálok, melyeket az ember a saját természetéből kiindulva teremt, például a szabadság, egyenlőség és testvériség hatalmas ideáljai. Az emberi természet egyesülése valami olyannal, ami még nincs meg, amit az embernek előbb ki kell küzdenie, ezen a lapon szerepel, a teremtés, az önmagán túli akarat. „Szeretem azt, aki a lehetetlenre vágyik”. Az ember megtanulja, hogy belenézzen az emberiség állapotának jövőjébe, tanulja, hogy meglássa a jövő csírait a jelenben. A beavatott a hatodik lapon azt olvashatja, amit János az Apokalipszisben az emberiség jövőbeli körülményeként vázolt.

Hetedik lap: itt tanulja meg a tanítvány a hetes szám titkát és jelentőségét megérteni. A dolgok a hetes számban fejlődnek, mivel a három, amelyből származnak, még egyszer ismétlődik, és ők maguk a hetedik. Az embernek meg kell tanulnia ezt mondania magának: Hármasságból állok, abból egy magasabb hármasságnak kell következnie, ez a hatosság (Sechsheit). A hármasságból kiindulva egy magasabb hármassághoz tér vissza. Ő maga a hetedik. E folyamat megértése jelenti a hetedik lap olvasását.

A nyolcadik, kilencedik és tizedik lapról következő alkalommal fogunk beszélni. A tízlapos könyv egy allegória, pár szóban összefoglalja ezt, amit hosszan kellene körülírni. Annak a rövidítése, aminek átfogó élete van.

Paracelsus ezt mondja: Az orvosnak az egész természetet olvasnia kell, a természetben kell vizsgáznia, és az egyes betűkből kell összetenni a szót, nem pedig csak a könyvekből kell a bölcsességet teremteni.

Korunkban a spirituálisnak háttérbe kellett szorulnia; így kellett történni, hogy lehetővé váljon a fizikai sík nagy hódítása, hogy tökéletessé váljunk az érzékek világának irányításában. Most közel van az az időpont, amikor az emberiségnek ismét el kell spirituálisan mélyülnie. Az ember jelenleg a fizikai síkon egy olyan korszak felé siet, melyet nem lehetne elviselni, ha nem fejlődik ki ismét a spirituális élet. Egy kép, amely szükséges, hogy az emberek spirituálisan elmélyüljenek: önök tudnak például az elektromosságról szóló tanítás hallatlan fejlődéséről, ezekkel az erőkkel áll kapcsolatban egy rettenetes erő, amely lehetővé teszi, hogy az ember visszaéljen ezekkel az erőkkel. Az ember, és ráadásul a nem túl távoli jövőben, rettenetes erők ura lesz, melyeknek lehetővé teszi, hogy fizikai síkon hassanak. Képes lesz detonációkat, robbantásokat létrehozni távoli helyeken, anélkül hogy valaki felismerje az okozót. Az emberiségnek hatalma lesz. És jaj, ha az ember akkor morálisan nem áll magasan, és ezeket a rettenetes erőket nem csak és kizárólag jó célokra használja! Ezt az időt az emberiség vezetői, a mesterek előre látták, és a teozófiai tanítás küldetése, hogy előkészítse a lelkeket (die Gemüter) a jövőre, figyelmeztesse őket, utat és célt mutasson nekik.